Historische Kring
NIEUWPOORT
Streefkerk Groot-Ammers Nieuwpoort Langerak Waal

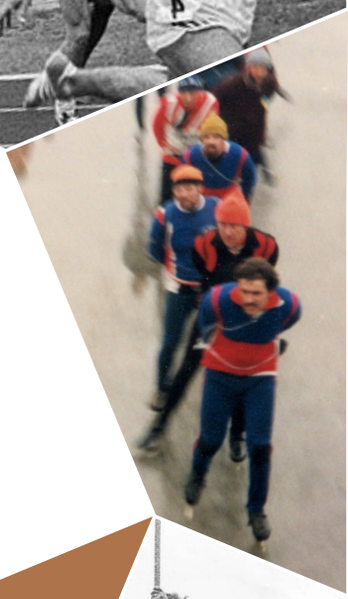

By Clockgeluy 2020

Jubileumuitgave
40 jarig bestaan HKN
Thema: Topsport

Historische Kring NIEUWPOORT
Streefkerk Groot-Ammers Nieuwpoort Langerak Waal

Van de redactie

Beste lezer,

Aanleiding van deze jubileumuitgave is het **40 jarig bestaan van de HKN**. Sinds 1980 heeft de HKN altijd bovenop de geschiedenis van onze regio gezeten en geprobeerd zoveel mogelijk relevante gebeurtenissen, objecten en foto's vast te leggen. Sport is hierbij een onderwerp dat nog niet vaak aan bod is geweest.

In dit bijzondere Corona-jaar is de noodzaak om te sporten en bewegen in de media extra onder de aandacht gebracht. Veel mensen houden er tegenwoordig een rondje wandelen op na, om vooral ook wat beweging en frisse lucht mee te krijgen op een thuis(werk)dag!

Sommige mensen blinken (of blonken) uit in een bepaalde sport. Vaak op regionaal-, landelijk- of zelfs wereldniveau. En dan hebben we het uiteraard over wat meer dan een rondje wandelen! Deze mensen houden er vaak een aangepaste levensstijl op na, waarin presteren het hoofddoel is en genieten hier gelukkig meestal direct achteraan komt.

Om eens een geheel ander onderwerp aan te snijden, is "Topsport" het thema van dit jubileumnummer geworden. We geven een overzicht van sporters uit de vorige en deze eeuw, maar we spraken ook met sporters die op dit moment alles geven voor een goede prestatie.

Wij verwachten niet iedereen genoemd te hebben uit ons werkgebied (voormalig Liesveld), maar vinden het wel leuk om van u te horen als u nog mensen in deze "lijst der giganten" mist. Deze verhalen kunnen dan eventueel alsnog vast worden gelegd als "oral history" en/of op onze website worden geplaatst.

In samenwerking met Stichting Sportevenementen Langerak-Nieuwpoort, hebben we een groot aantal (ex)sporters (of hun familie), met uiteenlopende sporten, bereid gevonden om hun verhaal te doen.

Ik wens u allen een gezond en Coronavrij 2021 toe en veel sport- én leesplezier!

Carin den Toom

Inhoudsopgave

Titel	Auteur	Pagina
• Van de redactie	Carin den Toom	1
• Van het bestuur	Adrie den Hartog	3
• "Bij een strenge winter zomaar twintig wedstrijden of zelfs meer"	Ed van Tuijl	4
• Rhönrad-meisjes Salto veroveren de wereld	Matzy van Harten	8
• Familie Korevaar, allemaal sportieve gasten!	Ed van Tuijl	14
• Sarah Mourik: 'basketbal heeft me veel gebracht'	Matzy van Harten	16
• Sportieve roots van Familie Bon, huisarts in Nieuwpoort	Annie Slob	20
• Genealogie familie Bon	Marja Korevaar	21
• Na 32 jaar KNVB-voetbal in Groot-Ammers	Teus Korporaal	22
• Elfstedentocht 1985	Henny Ros	24
• De gouden jaren van de Liesveldspringers	Ed van Tuijl	28
• Fysiotherapeut Westbroek uit Streefkerk actief als Olympiër	Annie Slob	30
• De schoentelefoon van Koos Renes	Ed van Tuijl	31
• Succes op onverwacht terrein	Henny Ros	33
• Topsport anno 2020	Carin den Toom	35
• Snelste zwemster, zonder te duiken	Gé Rijke	43
• De glorietijd van Klaas Renes	Ed van Tuyl	47
• Jan Boele, Ammers grootste talent ooit	Ton van Barneveld en Ed van Tuijl	51
• Tot slot		52

Historische Kring NIEUWPOORT
Streefkerk Groot-Ammers Nieuwpoort Langerak Waal

Van het bestuur

Beste mensen,

Het 40-jarig bestaan van de Historische Kring Nieuwpoort (HKN) was al aangekondigd. Maar wat ga je dan organiseren? Wat is er mogelijk? Hoe bereik je wellicht een wat andere doelgroep?

Er werd contact gelegd met de Stichting Sportevenementen Langerak-Nieuwpoort. Iemand binnen het bestuur wist dat we best wel goede sporters binnen ons werkgebied hebben (gehad). Olympiërs zelfs!! Met dit onderwerp een Pub quiz organiseren leek een goed idee….. maar Corona. Het zag er ook drie maanden geleden niet naar uit dat er van alles mogelijk zou zijn aan het einde van dit jaar of het begin van volgend jaar.

Het werd deze jubileumuitgave over Topsport! Misschien niet een logische keuze voor een historische vereniging. Zoals u zult lezen werd er in ons werkgebied geschiedenis geschreven op het gebied van sport. Niet alle verhalen zijn van lang vervlogen tijden. Ook deze tijd wordt eens geschiedenis en dan zijn deze mooie verhalen al vastgelegd.

Wij zijn blij met de hulp van de Stichting Sportevenementen en alle mensen die spontaan hun hulp aanboden om er een mooie uitgave van te maken. Uiteraard hopen wij dat voor veel mensen herkenbare verhalen worden verteld. Of dat je tot de ontdekking komt: dat heb ik nooit geweten van haar of hem.

Verhalen delen van vroeger en van nu moeten we blijven doen, zodat bij een honderdjarig bestaan van de HKN teruggekeken kan worden op wat er zich in de afgelopen honderd jaar heeft afgespeeld.

Namens het bestuur,
Adrie den Hartog.

"Bij een strenge winter zomaar twintig wedstrijden of zelfs meer"

Oud-voorzitter ijsclub Rien den Hartog

Nieuwpoort/Langerak – Als we aandacht besteden aan bijzondere sportprestaties van de inwoners van de voormalige gemeente Liesveld, beseffen we dat met name de ijsclubs uit Streefkerk, Groot-Ammers en Langerak/Nieuwpoort diezelfde inwoners de mogelijkheid boden om actief met sport bezig te zijn. De ijssport met name. Leden werden daardoor geroutineerde schaatsers en dat leidde bijvoorbeeld indirect tot het deelnemen aan de Elfstedentocht.
En ja, bij de ijsclub Langerak/Nieuwpoort mocht Klaas Renes zich aan het begin van de zestiger jaren lid van de schaatskernploeg noemen. Het hoogst haalbare. Hij was in die periode zelfs houder van het Nederlands record op de 500 meter. Met toen de supertijd van 42,3 seconden.

De eerste marathonwedstrijd. Publiek stond op de wal en de singel. IJs was vrij dun.

We blikken terug met oud-voorzitter Rien den Hartog. Die werd in 1962 benoemd tot baancommissaris in de Club van Dertien. In 1969 werd hij voorzitter.
"Ja, dat was min of meer vaste prik", herinnert hij zich. "Die Club van Dertien bestond uit het dagelijks bestuur aangevuld met baancommissarissen. De baancommissarissen waren de mannen die tijdens een ijsperiode de baan zo optimaal mogelijk prepareerden.

Zeker als er clubwedstrijden of nationale wedstrijden op het programma stonden.
Ik verzorgde vaak de start. Maar eigenlijk altijd samen met Bart van der Poel.
Spannende wedstrijden. Zeker met plaatselijke deelnemers. Die wilden niet voor elkaar onderdoen. Daarom was die start altijd zo belangrijk. Wie goed weg was had immers meteen een behoorlijke voorsprong. O ja, er waren gasten bij die nog wel eens de nodige truckjes uithaalden. Bijvoorbeeld bewust eerst een valse start veroorzaken om de tegenstander flink nerveus te maken. Of pas op het laatste moment aan de start verschijnen. Maar over het algemeen ging het er toch wel sportief aan toe. Eigenlijk nooit problemen gehad.
En altijd was er animo. Of het nu drie aan de stok was, een estafettewedstrijd of gewoon man tegen man dan wel vrouw tegen vrouw. Om zeven uur stonden ze al klaar om in te schrijven. Om half acht begonnen we altijd.

Met drie aan de stok, waarbij twee mannelijke deelnemers voor en achter een lange stok vasthielden met in het midden een dame, hebben we op een gegeven moment de inschrijfprocedure veranderd. Trouwens ook bij de estafette wedstrijden.
Oorspronkelijk gaven de deelnemers zich als team op. Maar deden supersterke rijders als Kees Renes, Goof Temmer en de verloofde van Kees, Let Verspuij mee, dan was er voor de andere teams niet zo veel meer aan. De winnaars waren immers al bekend nog voor er gereden werd. Toen hebben we dat veranderd. Je moest je als twee heren en een dame opgeven. Die namen gingen allemaal in de hoed en dan werden de drietallen door loting vastgesteld. Bij de estafettewedstrijden ging dat op dezelfde manier.
Overigens werden de drie aan de stok wedstrijden altijd op de zaterdagavond verreden. Er kwamen dan ook veel oud-Poorters en Langerakkers kijken. We hebben een keer maar liefst 37 drietallen aan de start gehad. Het was nog een hele toer om voor de zondag klaar te zijn."

De geschiedenis van de ijsclub werd in 2002, bij de viering van het honderdjarig bestaan vastgelegd in een jubileumboek, genaamd Van Krul- tot Klapschaats. Daarin tal van anekdotes en bijzondere gebeurtenissen waar we graag gebruik van maken.
Zo lezen we dat Langerakker Arie Terlouw als penningmeester in de sneeuwrijke winter van 1906/1907 maar liefst 150 gulden had uitbetaald aan ingehuurde sneeuwruimers uit De Poort en Langerak.
"We hebben goed werk voor de gemeenschap verricht", vertelde hij tijdens de jaarvergadering. "In menig gezin kwam door dat sneeuwruimen een welkom extra centje binnen. Eén van de sneeuwruimers kwam me zelfs bedanken. Hij zei: "Arie, bedankt jongen. Dankzij de ijsclub hadden we afgelopen zondag een stuk vlees bij de aardappelen."
Toen er in 1907/1908 weer geschaatst kon worden, had men de muziek uit Ameide uitgenodigd om voor extra sfeer bij een kortebaanwedstrijd te zorgen. KNA was er toen nog niet. De Termeise harmonie speelde in een tent op de wal naast de baan. Maar om te voorkomen dat ze last van bevroren tenen kregen, waren van de kerk 55 stoven geleend. Daarin zaten ijzeren bakjes gevuld met smeulende turf. De muziek hield inderdaad warme voeten. Maar na afloop vergaten de baancommissarissen om de bakjes met smeulende turf uit de stoven te halen. Een aantal was omgestoten waardoor zwartgeblakerde stoven aan de kerk moesten worden teruggegeven. Nog lang werd men het niet eens over wie voor de kosten moest opdraaien. Maar tenslotte werd er een verdeling afgesproken en de vrede getekend.

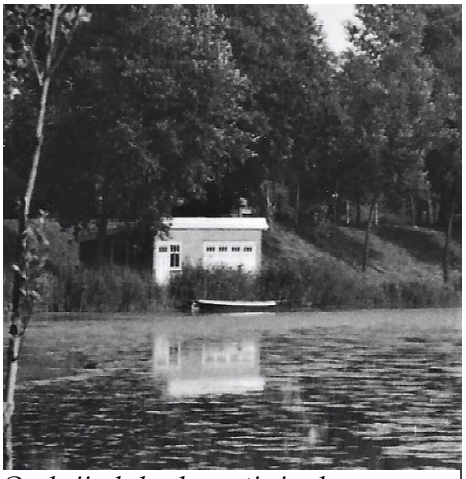
Oude ijsclubgebouwtje in de zomer

In 1924 werd het eerste ijsclubgebouw opgeleverd. Aanvankelijk een houten gebouwtje. Later werd dat een stenen gebouwtje dat uit twee ruimtes bestond. Een ruimte voor het bestuur van iets meer dan twee

bij drie meter, en een ruimte voor de opslag van materialen van drie bij vijf meter. Tijdens ijs was dat de plaats voor de verkoop van koek en zopie.
Allemaal heel simpel maar de ijsclub was er wijs mee.
Rien den Hartog: "Je kon eindelijk even naar binnen om wat te kopen of op te warmen. Verder was het allemaal erg eenvoudig. Geen toiletten en geen kleedruimte. Deelnemers aan wedstrijden moesten zelf maar zien hoe en waar ze zich gingen omkleden. Vergeet niet, uiteindelijk hebben we 52 jaar van dat hokje gebruik gemaakt. Maar om even aan te geven dat het toch maar behelpen was, herinner ik me dat we de stoute schoenen hadden aangetrokken en een verzoek bij de KNSB hadden ingediend om de Kortebaan dameskampioenschappen van Zuid-Holland te mogen organiseren. Stond er op een avond plotseling Cok van der Elst, een bestuurslid van de bond, op de ijsbaan. Hij kwam onze wedstrijdbaan controleren. Toen hij naar het ijsclubgebouw keek was het eerste wat hij vroeg: "Waar zijn de toiletten?"
"Nou, die hebben we niet", antwoordde ik. "Dan zijn we snel uitgepraat", stelde hij vast. "Dan gaat het dus mooi niet door", en weg was meneer.

De deelnemers aan onze nationale kortebaanwedstrijden hadden er minder moeite mee. Steeds vaker kregen we echte klasbakken aan de start. Uit het Westland, uit de bollenstreek. Die mannen hielden contact en spraken van tevoren af wie waar ging rijden, zodat ze geen last van elkaar hadden. Bij ons deed vaak een zekere Nagel uit Noord-Holland mee. Die won altijd op z'n sloffen. We hebben hem eens 25 gulden beloofd als hij één keer voluit wilde gaan. Dat heeft hij toen gedaan. Prachtig om te zien. Ja, we hebben altijd zoveel mogelijk moeite gedaan om, als het even kon, praktisch elke avond een wedstrijd te organiseren. Dankzij de medewerking van ook mensen buiten de club van Dertien, was dat mogelijk.

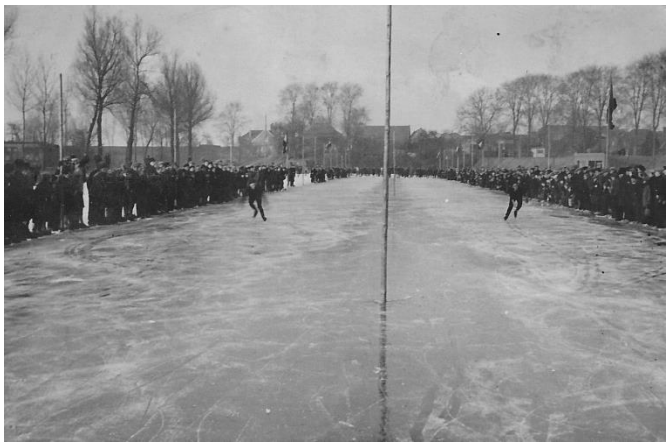

Kortebaanwedstrijd in zestiger jaren met superveel publiek.

Bij strenge winters soms wel meer dan twintig wedstrijden of zelfs nog meer. Ik weet nog dat er superveel sneeuw gevallen was op een van die wedstrijddagen.
We hadden er een hard hoofd in of de baan sneeuwvrij te krijgen was. Kwam tegen de middag de 'ouwe Brokking' naar me toe en hij vraagt.: "Wat denk je krijgen jullie de sneeuw eraf." Ik zeg: "Nou Brokking, ik ben bang van niet." Was hij terug naar zijn fabriek, de Vezelpers, gegaan en had hij tegen het personeel gezegd: "Allemaal stoppen met je werk, naar de ijsbaan en sneeuwruimen." Die avond was de baan perfect. Traditie was ook altijd om het ene jaar in het café in Langerak te vergaderen en het andere jaar in het café op de Dam in de Poort."

Daar staat in het boek ook het nodige over te lezen. Dat er leden waren die nooit een café van binnen zagen, maar als ijsclublid van moeder de vrouw voor één keer in het jaar naar de kroeg mochten. Vooral ook vanwege de traditionele verloting van een konijn. Had de winnaar het breed genoeg dan schonk hij zijn prijs weer aan het bestuur, en kon er nog een keer geloot worden. Er zijn konijnen bij geweest die wel vijf keer op die avond de eerste prijs waren.

Ook volop anekdotes over die jaarvergaderingen zelf. Vooral Gert Boll uit Langerak, toentertijd ook bekend voor al het oud papier dat hij inzamelde, had nog wel eens bijzondere voorstellen.
Zo wilde hij bij een rondvraag dat de commissarissen tijdens het sneeuwruimen voorzien werden van een half litertje ouwe klare. Werd niet goedgekeurd.
En begin 1956 in Café Stam, bij Bram Stam in de Poort, wilden enkele leden dat de wedstrijden voortaan op tijd zouden worden verreden.
"Ja", zegt Gert, terwijl hij ging staan om zijn woorden kracht bij te zetten. "Meneer de voorzitter ik ben er ook voor. We moeten voortaan een mecroniemeter gebruiken. Die moeten jullie maar inkopen." Even was het stil. Toen lag de hele vergadering in een deuk. Gert keek verbaasd in het rond en snapte niks van alle commotie. Een lid naast hem wilde wel helpen en zei, "Joh, Gert, je bedoelt een chronometer."
"Ja," roept Gert weer als de aanwezigen iets bedaren. "Dat zeg ik een mecroniemeter. Dan weten jullie wie de snelste rijder is. En zo duur zijn die dingen niet."
Een bijzondere dag voor de ijsclub is 31 januari 1976. Dan is het nieuwe gebouw glasdicht gemaakt. Er is die avond een wedstrijd voor leden. Wat een luxe. Een kleedkamer voor de deelnemers. Een grote kantine voor de punch- en andere drinkers. Er is nog wel geen bar maar met wat planken op schragen lukt het allemaal best. Een aantal kachels zorgt voor een behaaglijke warmte. De kachelpijpen steken door wat bovenraampjes zo naar buiten. Er wordt een noodbrug gemaakt om bij het gebouw te kunnen komen. Kortom, het is een beetje improviseren, maar het werkt perfect.
Klaas Renes wint de wedstrijd. Voor Sjaak Boele en Cees den Braber.
"Om nog even op de wedstrijden terug te komen", zegt Rien den Hartog. "Na een week of twee kortebaanwedstrijden, estafettewedstrijden en drie aan de stok, gingen we van alles bedenken. Met de prikslee, met kinderwagens, op houtjes en zelfs over de twee grachten verdeeld een Elfstedentocht. De schoolwedstrijden op woensdagmiddag trokken ook al volop deelnemertjes.

Een warme winterdag; schaatsen in korte broek

Mary Tukker op krulschaatsen

Vaste stelregel was: Bij zeven centimeter ijs de baan open. Bij negen centimeter wedstrijden. Voor zover ik weet hebben we

slechts één keer op een avond de toeschouwers en rijders moeten verzoeken om de baan te verlaten omdat het te gevaarlijk werd."
"Bijzonder is natuurlijk de latere aanleg van de landijsbaan", vervolgt de oud-voorzitter tot slot. "Maar daar heb ik geen enkele bemoeienis meer mee gehad. Dat was ná mijn tijd."

Ed van Tuijl

Rhönrad-meisjes Salto veroveren de wereld

Bij weinig mensen is bekend dat Gymvereniging Salto landelijke bekendheid geniet en zich kan meten met de rest van de wereld als het gaat om Rhönradturnen. Salto is 1 september 1984 opgericht en heeft zich als zoveel gymverenigingen een plek veroverd onder de inwoners met natuurlijk gymnastiek voor de jeugd, blijf-fit-gym voor volwassenen en 55+gym voor wie het allemaal toch wat te snel gaat. Een vereniging als zovelen in de omgeving….

Wat de vereniging bijzonder maakt is het Rhönradturnen. Deze sport is ontstaan in het Duitse Reichenbach, waar Otto Feick zich met een wagenwiel uit de smederij van zijn opa de heuvel liet afrollen. In 1925 bouwde hij in het Rhöngebergte zijn eerst Rhönrad en rhönradturnen zou uitgroeien tot een officiële wedstrijdsport.

Het rad bestaat uit 2 hoepels die zijn verbonden met dwarsstangen en is voorzien van handgrepen en voetplankjes. De Rhönraden variëren in doorsnee van 1.30 tot 2.45 meter. De turners/turnsters zetten het rad in beweging en voeren daarop acrobatische kunsten uit: rechtuit, spiralen (waarbij het rad op de zijkant rolt) en sprong (waarbij de turner op het rollend rad springt).

Christa Bochanen vertelt hoe de sport in Nieuwpoort-Langerak terecht is gekomen.
In 1997 gaf Christa les bij gymnastiekvereniging O.K.K. in Gorinchem. Ze kreeg de mogelijkheid om tijdens het Scala Gymnastica-kamp een workshop te volgen van deze in Nederland vrij nieuwe sport. Het was nieuw, het was spectaculair, het was iets bijzonders!

Marga Wilschut, toen nog voorzitter van Salto, vroeg of Christa een rhönradgroep op wilde zetten in Nieuwpoort. We praten dan van het jaar 1999. Salto startte met enkele rhönraden en het sloeg aan!
Inmiddels heeft de vereniging alle denkbare maten in de raden tot 2.30 m doorsnee, waardoor het materialenhok in de gymzaal dus ook een 'maatje meer' heeft.

Hoewel Christa zelf geen wedstrijden met het rhönrad heeft geturnd, heeft ze het trainen duidelijk in de vingers. Al gauw stonden de "Rhönradmeisjes van Salto" in de Nederlandse wedstrijdcompetitie bovenaan. Diverse meisjes van gymvereniging Salto

mochten in de afgelopen 20 jaar met een gouden, zilveren of bronzen plak naar huis gaan: de 3 zusjes Borsje, Eline van Dam, Ilse van der Ham, Emmy van Hooijdonk, Monica Keppel, Roosmarijn Nederveen, Jill Schep, Britt Sluijs, Kim en Lotte Verveer, Naomi van Vliet, Laura de Vries, Karlijn Wielaart en nog vele anderen.

Het hoogst haalbare: de wereldtop!
Na 10 jaar trainen mocht Christa in 2009 haar eerste pupil als deelnemer aan het WK Rhönradturnen vergezellen naar Baar in Zwitserland: Monica Keppel, op dat moment 15 jaar.
Monica zegt daarover: "In 2009 wist ik mezelf als enige junior van Nederland te plaatsen voor het WK in Zwitserland. Dit vond plaats tijdens mijn eindexamens op school; hiervoor kreeg ik dispensatie.
Er komt dan ineens veel op je af: kranten die interviews met je willen, felicitaties van mensen op straat en oma die in een supermarkt wordt aangesproken. Wat was iedereen trots! Als eerste turnster van Salto ging ik samen met mijn trainster Christa Bochanen dit avontuur aan. Zonder haar had ik daar nooit gestaan. Als sporter is niets zo fijn om steun en support te ervaren van de mensen om je heen: waar jij om geeft en die jou het beste kennen. Ik zal nooit vergeten dat tijdens dit WK mijn moeder met mijn trouwste supporter Gerard den Hartog erbij waren. Als kers op de taart stonden tijdens een trainingsdag in Zwitserland mijn opa en oma op de tribune. Ik ben een echt familiemens, mijn week daar kon niet meer stuk. Toen ik tijdens de wedstrijd klaar was met mijn oefening en ik opa een traantje zag wegpinken, wist ik het zeker: dit ga ik nooit meer vergeten."
Bij dit WK heeft Monica geen prijs behaald. Ze viel net buiten de finale, maar bij Salto wisten ze dat ze zich konden meten met de rest van de wereld! Het succes smaakte naar méér!

WK 2009 Monica Keppel, foto: Jan de Koning Fotografie

Tijdens het WK 2011 in Arnsberg (Duitsland) werd Monica weer geselecteerd, evenals Kim Verveer. De totale juniorploeg bestond toen in totaal uit 5 Nederlandse meisjes. Monica en Kim wisten beiden de rechtuit finale te behalen en mochten nog een keer in de schijnwerpers van de afgeladen sporthal hun oefening tonen. Daarbij behaalde Monica een 6e plaats; Kim eindigde net naast het podium op een 4e plek. Monica: "Toen mijn familie hoorde dat ik in 2011 weer naar het WK in Arnsberg mocht, hebben ze direct met elkaar een hotel geboekt. Bijna de hele familie was erbij, de tribune was volop oranje gekleurd. Toen ik klaar was met mijn oefening en iedereen hoorde juichen kreeg ik kippenvel. Deze mensen waren hier o.a. voor mij; dat gevoel is zo bijzonder. Daarvoor wil ik Christa bedanken. De opbeurende woorden, het vertrouwen in mij, de intense knuffels na een geslaagde oefening op het WK. Het samen delen van

tegenslagen, maar vooral hoogtepunten. Herinneringen die ik de rest van mijn leven blijf koesteren."
Christa mocht samen met Boy Looijen (uit Krommenie) het podium betreden. Hij werd in dat jaar kampioen bij de senioren en werd tijden het WK door Christa getraind. Boy Looijen is een fenomeen in de Rhönrad-sport. Inmiddels heeft hij 11 keer het WK gewonnen. In 2011 werd hij 2e in het programma "Holland's Got Talent". Samen met zijn vrouw heeft hij zijn eigen onderneming Wheel-Sensation en treedt op in TV-programma's, in circussen, bij sportgala's en bij businessevents. Een leuke herinnering aan dit WK: omdat in Duitsland de sport vele malen groter is, was er enorm veel belangstelling en werden de turnsters vrij regelmatig gevraagd om handtekeningen en om op de foto te gaan met fans….. een hele bijzondere ervaring.

WK 2011 Kim Verveer, foto: Bart Treuren (www.rohnrad.eu)

2013 WK in Chicago (V.S.)
Voor de eerste keer naar de andere kant van de oceaan: dat is een belevenis! De ploeg verblijft de eerste paar dagen in een hotel in Chicago vóór ze afreizen naar de Campus waar het WK werd gehouden.
Samen bekijken ze Chicago: een geweldig mooie stad. De ploeg is verbaasd over de ongezonde cultuur: groenten en fruit zijn lastig te vinden en behoorlijk aan de prijs.
Op de campus beginnen de trainingen en komt het team in de bubbel die nodig is om een WK te kunnen turnen.
Kim Verveer bewaart heel veel mooie herinneringen aan haar deelname aan het Wereldkampioenschap in Chicago:
"Ik was toen 17 jaar en nam deel aan alle onderdelen. Tijdens de wedstrijd had ik mij geplaatst voor de sprong finale, waar ik helemaal voor ging. Ik had lang en hard getraind en was nog nooit zo zenuwachtig. De finalisten waren erg aan elkaar gewaagd. Bij dit onderdeel heb je twee pogingen: in beide sprongen landde ik met 1 stap. Ik had alles gegeven wat ik kon en nog nooit zo goed gesprongen. De uitslag was super spannend en zeer verrassend: er was geen derde plek, maar drie keer een tweede plaats en 1 keer een eerste plaats. Ik werd samen met mijn Nederlandse kamergenootje en een Zwitsers meisje tweede en een Duits meisje werd eerste. Dat moment zal ik nooit vergeten en was ook nooit gelukt zonder alle mensen om mij heen."
Tijdens dit WK behaalde Kim Otten de rechtuit en spiraalfinale en behaalde uiteindelijk de 6e plaats op spiralen en de 5e plaats op rechtuit. Christa kon met recht trots zijn op haar team!
Christa bewaart goede herinneringen aan Chicago: "Na een dag trainen en wedstrijden hebben we meestal wel trek want overdag is er weinig tijd om even een pauze te nemen en te eten. Gelukkig is tegenover de wedstrijdlocatie een McDrive. Maar… als je geen

auto hebt, word je niet geholpen. De trainers van de Duitse rhönradploeg hebben een oplossing: er wordt een taxi besteld om een bestelling te kunnen plaatsen en nadat deze door de McDrive is gereden, worden de bestellingen aan iedereen uitgedeeld." Het laat zien dat er ook tussen de landenteams een goede band is ontstaan!

2015 WK in Lignano Sabbiadoro (Italië)
3 turnsters van Salto wisten zich middels de voorwedstrijden te plaatsen voor dit WK: Ilse van der Ham en Lotte Verveer kwalificeerden zich bij de junioren en Kim Verveer bij de senioren. Ook Sannah Boer en Martine van den Boogaard, die behalve bij KDO Krimpen a/d IJssel ook bij Salto trainen, wisten zich te plaatsen voor het WK. Sannah bij de junioren en Martine bij de senioren. Trainster Christa Bochanen werd aangesteld als één van de trainers van de Nederlandse Delegatie.

Ook dit keer kon Christa tevreden terugkijken: Lotte behaalde een mooie 4e prijs op de rechtuit-oefening. Sannah behaalde een 6e plaats op de sprong en een bronzen medaille in de spiraalfinale.
Kim Verveer eindigde in de spiraalfinale op de 6e plaats. Tijdens dit WK mocht voor de eerste keer een Salto-turnster deelnemen in de landenteamfinale. Dit is een finale met de 4 beste landen van de wereld, waarvoor je je kunt plaatsen op het WK. Kim Verveer mocht Nederland op het onderdeel spiralen vertegenwoordigen en wist samen met haar teamgenoten de 4e plaats te behalen.

Voor Lotte was het haar eerste wereldkampioenschap: "Ik had mij op dinsdag geplaatst voor de finale van rechtuit die op vrijdag plaats zou vinden. De dag voor de finale kreeg ik te horen vanuit school dat ik een herkansing moest doen voor mijn wiskunde examen. Dat kwam hard aan maar toch zette ik mij er snel overheen omdat de finale er aan zat te komen wat op dat moment het belangrijkste voor me was. Mijn rechtuit finale ging goed, beter als de plaatsing, uiteindelijk ben ik 4e geworden in de finale. Het hele Wereldkampioenschap is mij zo bij gebleven, de enorme warmte in Italië, de gezelligheid, de prestaties van de groep en de belevenissen, die ik heb meegemaakt en waar ik ook van heb geleerd".

Ilse van der Ham behaalde tijdens dit WK een 24e plaats in de meerkamp. Lotte Verveer werd 10e in de meerkamp.
Christa: "Ieder WK proberen de trainers wat leuke activiteiten te doen met de delegatie. Zo werd er hier een dagtrip georganiseerd naar Venetië. En wat normaal niet gebeurt…..deze keer mochten de ouders mee! Normaliter wordt de delegatie strikt gescheiden van de supporters en zijn er alleen de speciale contactmomenten. Dat de ouders mee mochten op deze trip was bijzonder".

2016 WK in Cincinatti (V.S.)
Nog maar één jaar later gaan de rhönradmeisjes weer op reis: door een wijziging bij de organisatie van het WK vindt het evenement nu in de even jaren plaats.

De reis en het verblijf worden niet gesponsord door de turnbond. Het is elke keer een strijd om aan sponsorgelden te komen. Dat jaar hebben de deelnemers de reis en het verblijf zelf geregeld. Het wordt een jaar met hindernissen: Christa belandt (door verschrijving van één letter op haar visum) op het nippertje in het vliegtuig naar New York. Na een paar dagen sightseeing reizen ze met een Greyhound-bus naar Cincinatti: 18 uur met de bus. Helaas stopt de bus na 8 uur en blijft de delegatie in Cleveland op de terminal achter. Ze wachten bijna een dag om uiteindelijk Dodges te huren om toch op tijd te komen bij het toernooi. Achteraf kunnen ze erom lachen, maar op dat moment was het spannend.
Het verblijf levert ook hilarische momenten op: midden in de nacht in Cincinatti boodschappen doen, want overdag is daar geen tijd voor: op kinderfietsjes en met Duck-helmpjes op rijden ze door de enorme Wallmartvestiging.

WK 2016 Lotte Verveer, foto Bart Treuren (rohnrad.eu)

Lotte Verveer (op dat moment 16 jaar) wordt op dit toernooi nummer 14 van de wereld. Haar trainingsmaatje Sannah Boer van KDO uit Krimpen aan de IJssel ging met het goud naar huis op het onderdeel spiralen. Lotte Verveer turnde trouwens voor het laatste jaar als junior. Ook Melissa Borsje behaalde de kwalificatie eisen die de KNGU stelt om je te kunnen plaatsen voor een WK, maar helaas is de talentvolle Melissa nog net te jong om mee te mogen naar Cincinatti.

WK 2018 Magglingen (Zwitserland)

Dit jaar waren Ilse van der Ham (zilver op het NK), Melissa Borsje (goud op het NK) en Kim Verveer (4e op het NK) geselecteerd om Nederland te vertegenwoordigen. Trainster Christa Bochanen ging mee om haar turnsters te coachen en diverse familieleden waren aanwezig om de wedstrijden te bekijken. Jammer genoeg mist Ilse van der Ham op één tiende punt de rechtuit finale.
Voor Melissa Borsje (15 jaar) was het de eerste keer op het WK. Twee jaar daarvoor werd ze als een talent gespot, maar was nog te jong om mee te gaan. In Zwitserland behaalde ze een mooie 17e plek. Melissa: "Mijn mooiste moment was het WK in 2018. Dit was altijd al mijn droom om op een WK te staan. Ook was dit de belangrijkste en spannendste wedstrijd ooit voor mij. Ik vond het heel leuk om een WK meegemaakt te hebben. Het was echt een groot en bijzonder avontuur!"

Worldcup 2019 Akita (Japan)

Alleen de 4 beste landen van de wereld mogen tegen elkaar uitkomen in de worldcup-wedstrijden. Vaak zijn dit de Duitse, Zwitserse en Japanse teams, omdat zij veel goede turners hebben. Ook Nederland was van de partij op de WorldCup in 2019 en Ilse van

der Ham was één van de 4 geselecteerde meisjes om mee te gaan: Ilse: "Japan was een bijzondere ervaring. Rhönrad is in Japan een belangrijke sport. In de zaal waar de wedstrijden gehouden werden zat 3000 man (waarvan het merendeel Japanners) te joelen en te juichen.

Melissa Borsje op het WK, Foto: Bart Treuren (www.rhonrad.eu)

Ilse van der Ham in Japan, Foto: K. Takezono

WK 2020 Jersey City New York (V.S.)

In januari en februari van dit jaar werden de plaatsingswedstrijden voor het WK gehouden en ook nu wisten 2 leden van Salto zich voor het WK te plaatsen: Ilse van der Ham bij de senioren en Melissa Borsje als beste Nederlandse turnsters bij de junioren. Helaas moest het toernooi als gevolg van het uitbreken van het Corona-virus uitgesteld worden naar 2021.

De toekomst

De resultaten van de afgelopen jaren liegen er niet om: Salto weet zich steeds weer te verzekeren van een plek bij de wereldtop.
Christa hoop dit seizoen enkele taken over te gaan dragen aan Jessica Batens en Martine van de Boogaard, zodat ze tijd krijgt om nieuwe talenten te spotten en enthousiast te maken voor deze sport. Jessica en Martine zijn al jaren actief en bekend bij Salto.
Zoals Martine zelf op haar Facebook-pagina het verwoordde "After 19 Dutch nationals, 7 world championships and 2 world cups it's time to move on and inspire a new generation of gymnasts as a coach. I will share all my experiences with them!".
Een paar waardige opvolgers om de nieuwe generatie rhönradturners van Salto voor te bereiden op nieuwe successen!

Matzy van Harten

Familie Korevaar, allemaal sportieve gasten!

Groot-Ammers – Als we sportieve inwoners willen belichten, ontkomen we niet aan de familie Korevaar. Vader Jan, moeder Wilma, dochters Jeanne en Thirza en zoon Merijn, blonken en blinken uit in hun sport. Alleen de oudste dochter Christine liet het allemaal een beetje aan zich voorbij gaan. Hoewel, ook zij liep een marathon en ging best wel zo nu en dan een fikse uitdaging aan. Wat dat betreft zit het toch echt allemaal in de genen. En trouwens, diezelfde Christine heeft Luitenant ter Zee op haar visitekaartje staan. Dus ook die stond tijdens de opleiding ongetwijfeld haar mannetje.

Oorspronkelijk was Jan een goede veldrijder.

Wilma in actie tijdens een bergloop

"Voor ons trouwen was Jan best wel een goede veldrijder", begint Wilma het verhaal. "Maar hij kreeg last van een hinderlijke rugblessure. Vooral als het parcours veel kuilen bevatte. Dus maakte hij noodgedwongen de overstap naar de atletiek. Ook daar was hij goed in. Hij was actief op de Nederlandse kampioenschappen veldloop. Hij werd zelfs uitgezonden naar de wereldkampioenschappen in Boston. En hij was supersterk op de marathon. Met een persoonlijk record van 2.18.53 deed je in de tijd van onder meer Martin ten Cate, aardig goed mee.
Een beetje aangestoken door Jan begon ik ook aan atletiek te doen. Tien kilometer en kortere afstanden. Wedstrijden door heel Nederland. Dat ging steeds beter. Met zelfs een tijd van 38 minuten op de tien.
Samen hebben we veel berglopen gedaan. Uiteraard in de Alpenlanden. Dat was heel bijzonder. Gewoon wedstrijden naar de top. Je had zelfs Nederlandse kampioenschappen op dit onderdeel. Jan werd door de atletiekunie geselecteerd voor deelname aan de wereldkampioenschappen. Zo was hij deelnemer toen het WK werd gehouden op een eiland in de buurt van Madagaskar. En hij kwam uit op een wedstrijd in Thailand. Dus dankzij de sport zag hij aardig wat van de wereld."
Dat de, toen nog, Nieuwpoortse atleet wel van een uitdaging hield, bewijst het feit dat hij zelfs meedeed aan traploopwedstrijden. Zoals in het gebouw van de Nationale Nederlanden in Rotterdam. Een kuitenbijter van 41 verdiepingen!
Ga d'r maar aanstaan.

Net als Jan, maar dan bij het lopen, kreeg Wilma ook met blessureleed te maken. Vandaar wellicht de bijzondere overstap die zij in de sport maakte. Ze vroeg een licentie aan en ging wielrennen. Bijzonder omdat ze toch al een eindje in de dertig was. Ineens reed ze wedstrijden met zo nu en dan ook gewoon de Nederlandse toprensters aan de start. Ze vond het prachtig. Reed weliswaar geen podiumplaatsen maar ze hield zich behoorlijk goed staande tussen al die jonge meiden.

"Natuurlijk hebben wij van het sporten het nodige meegegeven aan onze kinderen", vervolgt ze. "Vaste deelnemers aan de traditionele Singelloop in de Poort, bijvoorbeeld. Ze hadden er lol in.
Merijn wilde al heel snel wielrenner worden. Dat heeft hij uiteindelijk ook waargemaakt. Werd gekozen in de Rabobank opleidingsploeg. Ging later naar Baby Dump. Zogenaamde Continentale ploegen waarvoor hij uitkwam in de Topcompetitie. Maar sinds een goed jaar heeft hij er een punt achter gezet. Is begonnen aan het opbouwen van zijn maatschappelijke positie. Merijn was ongetwijfeld een groot talent. Hij had echter steeds meer moeite met alle randzaken er omheen. Het is best moeilijk om dat altijd weer op te brengen.
Dat gold feitelijk ook wel een beetje voor onze jongste dochter Thirza. Ze begon enthousiast aan het fietsen. Reed nog een jaar bij de beloften. Maar nu is ze gestopt. Is volop bezig met haar studie. Toch kan ze ook zomaar haar racefiets tevoorschijn halen en een ritje van meer dan honderd kilometer maken."

De dochter, die de wielersport wel vanaf dag één behoorlijk fanatiek uitoefende en daarnaast nog het nodige talent bleek te bezitten, is Jeanne. Al weer enkele jaren uitkomend in wedstrijden die vallen onder de zogenaamde UCI Womans WorldTour. Inderdaad met meiden als Annemiek van Vleuten,Van der Breggen, Chantal van den Broek – Blaak en Marianne Vos.
Wilma: "Ze fietst alweer twee jaar in de ploeg van CCC. Een Poolse ploeg gesponsord door een schoenenfabrikant. De ploeg met die opvallende oranje outfit. Daarop groot de letters CCC. Samen met Marianne Vos. Daar kan ze heel goed mee overweg. Heeft ze ook veel van geleerd. Ze deed tot nu toe vooral veel knechtwerk voor Marianne.

Wilma, Jan en Thirza Korevaar in Italië, waar Jeanne deelneemt aan de Giro 2019

Vos stapt nu over naar de nieuwe damesploeg van Jumbo-Visma. Jeanne kon daar ook komen. Maar na een goed gesprek met de ploegleider van CCC heeft ze besloten om niet mee te gaan met Marianne. Ze hoopt komend seizoen meer voor eigen kansen te mogen rijden.

De afgelopen periode was trouwens best wel moeilijk. In de eerste Belgische klassieker De omloop van het Nieuwsblad werd ze knap veertiende. Een week later zou ze de Strade Bianche in Toscane rijden. Die werd afgelast. Een paar weken geleden heeft ze daar alsnog aan meegedaan. Verder was het de hele zomer trainen, trainen en trainen. Hier in de polder vooral. Dat was niet makkelijk. Maar daar hadden natuurlijk alle meiden last van."

Als we tot slot nog even de achterliggende periode samenvatten, besluit Wilma met: "We hebben er allemaal veel plezier aan beleefd. Kijken er ook heel positief op terug. Natuurlijk moest er binnen het gezin vaak rekening worden gehouden met allerlei randzaken. Maar nee, hier kwam echt niet alle dagen pasta op tafel. We aten ook heus wel eens 'verkeerde' dingen. Niet goed misschien maar wél lekker."
Amper in de auto beseffen we dat Wilma waarschijnlijk de fietskleding al aan heeft om snel nog wat kilometers op de teller te zetten.
"Even lekker het hoofd leegmaken, dan kunnen we er weer tegenaan", zal ze gedacht hebben.
Inderdaad. Bijzonder die familie Korevaar. Allemaal sportieve gasten!

Ed van Tuijl

Sarah Mourik: 'basketbal heeft me veel gebracht'

Om een interview te houden met Sarah Mourik (geboren 1984) moeten we 'overzee'. De oud-speelster van het Nationaal Meisjesteam Basketbal woont sinds 1,5 jaar in Londen, waar ze werkzaam is als gynaecologe en samenwoont met haar vriend.

Sarah zit op de middelbare school als ze lid wordt van de plaatselijke basketbalvereniging New Blue Stars. "Ik zat eerst met mijn vriendinnetje Sanne Vriesman op gym. Zij was zó goed in die sport. Ik wilde ook de beste zijn, maar dat zou met mijn lengte niet gaan lukken met turnen. Misschien kon ik met basketbal ook een keer de beste zijn".
De tijd bij New Blue Stars was eigenlijk de leukste: mijn broers speelden basketbal en we zaten hele zaterdagen in de Ooievaar: we moesten spelen, we moesten soms tafelen (= jureren), we keken naar de andere wedstrijden. Mijn vader speelde in die tijd squash en kwam dan ook kijken. Na afloop ging iedereen moe naar huis: lekker patatjes eten. Ik herinner me nog dat ik ook mijn nagels lakte in de kleur van m'n tenue. Het was zo'n gezellige tijd."

In die tijd was Teus Brand voorzitter van de club. "Teus is belangrijk geweest voor mijn sportcarrière. In die tijd kwamen scouts bij wedstrijden kijken om talenten te vinden voor regio-selectiedagen van het rayonteam. Op één van hun bezoeken werd Tamara

Brand geselecteerd. Ik was die dag niet aanwezig, maar Teus heeft toen aan de scout doorgegeven dat hij nog wel iemand had voor de regio-selectiedagen, en dat was ik! Op de regio-selectiedagen werd een rayonteam samengesteld; wij vielen onder Rayon West. Met alle rayonteams werd een toernooi georganiseerd en daaruit werden meisjes voor het nationale team gekozen".

Sarah in actie

"Mijn vader en moeder waren niet blij toen ik geselecteerd werd en waren niet van plan om mij steeds naar de regio trainingen in Rotterdam te brengen op zondagmorgen; de zondagmorgen was voor het gezin. Ik stelde toen voor dat ik zelf op de fiets zou gaan. Op de eerste zondagmorgen dat ik me klaarmaakte om naar Rotterdam te fietsen, hield mijn vader me tegen: "Oké, je wilt dus echt op de fiets naar Rotterdam?". Hij heeft me toen naar Rotterdam gereden, omdat hij zag dat ik het écht wilde. Maar dat is dus de laatste zondag geweest dat ze rust gehad hebben."

Eén van de voorwaarden om in het Nederlands meisjesteam te spelen is dat je ook in de eredivisie moet spelen. Sarah vertrekt naar Basketbalvereniging Prisma in Utrecht. Het is zwaar: ze gaat naar school in Gorinchem, maar besluit in het 2e jaar over te stappen naar een school in Schoonhoven. In het 4e jaar wisselt ze van club naar Rotterdam Basketbal en naar het Thorbeckelyceum, een speciale Topsport Talentschool. In het lesrooster krijgen de leerlingen bijvoorbeeld vrijstelling van maatschappijleer en gym en worden er extra sporturen ingeroosterd.

"Ik heb echt geluk gehad; éérst kwam ik dankzij Teus Brand in de regioselectie. Ik zat nog maar net een jaar op basketbal, maar van coach René Spandau heb ik kansen gekregen, omdat hij dacht te zien dat ik talent had voor de sport en met hard werken heb ik daarmee mijn potentieel waargemaakt".

Vanaf het moment dat ik in de Nationale juniorenselectie speelde betekende dat iedere schoolvakantie en veel weekenden op trainingskamp. Onze thuisbasis in Nederland was in Stadskanaal, in dat opzicht is een gedeelte van mijn jeugd opgeofferd: géén tienertoer, géén vriendjes of een beetje 'hangen' in de buurt. Daarentegen heb ik geleerd

prioriteiten stellen, werken in teamverband. Het heeft me discipline geleerd. En ik was natuurlijk gek op het spelletje!"

In 1999 speelde Sarah op het EK kwalificatiewedstrijd in Madeira tegen Groot-Brittannië, Oostenrijk en België. "Ik zat toen in het team 1982 (dus allemaal meisjes die 2 jaar ouder waren; geboren in 1982). Dat hebben we toen niet gehaald".

Uit die eerste periode herinnert Sarah zich dat ze tijdens een toernooi in Engeland vóór elke wedstrijd het volkslied moesten zingen. Het Nederlandse team zong zó vals dat de trainer besloot dat er 's avonds geoefend moest worden. Dit betekende 3 avonden lang oefenen. "Na de eerst avond ging het al iets beter. We waren toen 14/15 jaar en niet iedereen kende de volledige tekst. Nu vergeten we het nooit meer!"

Met het team 1984, waarvan Sarah teamcaptain was, heeft ze 2 jaar gespeeld. Ondanks dat het een heel getalenteerd team was en ze de EK-kwalificatie haalden, lukt het net niet om een podiumplaats te bemachtigen.

Inmiddels was Sarah 18 jaar geworden en toen moest ze over naar de damesselectie. "Ik was begonnen aan een studie geneeskunde en ben in het 1e jaar van mijn studie gestopt met basketbal. Maar na een poosje miste ik het spelletje, dus in het derde jaar van mijn studie ben ik weer eredivisie gaan spelen."

Met enkele meisjes uit haar oude team speelde ze steeds vaker streetball (3x3 basketball) dat rond die tijd populair werd. Het is een aparte tak van basketbal en wordt buiten gespeeld met een team van 3 personen.
"Ik was inmiddels wat ouder, het was zomer, het was met mijn vriendinnen. Voor deze nieuwe tak van basketbal waren we pioniers, maar we konden de vruchten plukken van wat we daarvoor al gedaan en geleerd hadden. Het was eerst heel relaxed, maar later werd het steeds serieuzer. "
De competitie van streetball speelde zich op competitiedagen in verschillende plaatsen af: Rotterdam, Den Haag… het team reist van stad naar stad en aan het eind lonkt daar de finale…

2012 WK in Athene

In 2012 mocht het 3x3 vrouwenteam naar het FIBA 3x3 WK in Athene (Griekenland). Het team ging er heen met niets.

"Vanuit de basketball-bond (NBB) ging er 1 persoon heen om foto's te maken, maar dat was alles. Het is dan ook niet verwonderlijk dat we op dit toernooi in de groepsfase al uitgeschakeld werden".

In 2014 mocht Sarah met haar team naar het FIBA 3x3 WK in Moskou (Rusland); streetball veroverde inmiddels de straten; NBB zag dat alle records gebroken werden en wilde daarin ook wel investeren. Vanuit de bond kregen de 'Orange Angels" een trainer en een entourage van verzorgers. Dat resulteerde in een 8e plek op dit toernooi. Het team werd helaas uitgeschakeld in de wedstrijd tegen Frankrijk.

Sarah: "Ik ben niet verbaasd dat 3x3 nu een olympische sport is. Het is veel atletischer en vraagt meer van je: het gaat veel sneller en is intensiever, maar daardoor biedt het wel veel spektakel".

Sarah benadrukt dat er een groot verschil is tussen mannen en vrouwen basketbal. Zo sliepen de dames soms in een gymzaal terwijl mannen in een hotel ondergebracht werden. Het is zelfs gebeurd dat de dames op een plek moesten overnachten die niet brandveilig was en uiteindelijk in de garage van één van de teamgenoten zijn gaan slapen. Haar toenmalige vriend was professioneel basketballer en verdiende daarmee een salaris. De grootste verdienste die Sarah met het basketbal verdiend heeft is € 400,-.

Ondanks dat Sarah een mooie tijd heeft beleefd in het basketbal, heeft ze geen contact meer met medespeelsters.
"Iedereen is zijn eigen weg gegaan; sommigen naar de V.S. om als personal trainer of coach te gaan werken. Ik ben blij dat ik ook een leven na het basketbal heb leren kennen en nu een andere kant van het leven heb gevonden.
Ja, ik heb nog een bal en een paar schoenen… maar ik speel nog sporadisch. Al voel ik het wel kriebelen als ik iemand met een bal zie…."

Matzy van Harten

Sportieve roots van Familie Bon, huisarts in Nieuwpoort

In Nieuwpoort was rond 1904 een arts gevestigd aan de Hoogstraat, Evert J.F. Bon.

Zijn carrière in Nieuwpoort is niet van lange duur geweest, waarschijnlijk omdat er niet zoveel gunstige vooruitzichten waren voor hem en zijn gezin. Het doktersgezin was niet goed gehuisvest en het inkomen was niet aantrekkelijk voor een jong gezin.

Over Evert J.F. Bon is ons niet zo veel bekend, vermoedelijk was hijzelf een sportieve

man. Als jonge arts was hij zeker op de hoogte van het belang van hygiëne en lichaamsverzorging. Mogelijk was hij ook beïnvloed door de opkomende sociale gezondheidszorg.

1930 Nieuwpoort, Buitenhaven 9, dokterswoning met nog het originele koetshuis.

Dokter Bon was een van de oprichters van de IJsclub, ik kan me voorstellen dat hij heeft genoten van de ijsbaan op de gracht. In 1904 is er een zoon Simon geboren. Zijn naam komen we op het spoor als we in de geschiedenis van de Olympische Spelen Nieuwpoort als zoekterm gebruiken.

Simon is geboren op 1 februari 1904, hij bezat zeker sportieve kwaliteiten. In 1924 en 1928 nam hij deel aan de Olympische Spelen in resp. Parijs en Amsterdam. Simon Bon was actief in het roeien, bij de studenten roeivereniging "Nereus" in Amsterdam. In 1924 nam hij deel aan de Olympische Spelen in Parijs en aan de Europese Kampioenschappen in Zurich, hij maakte deel uit van de acht, als slagroeier. Het team werd Europees kampioen, maar werd bij de Olympische Spelen op de Seine bij Argenteuil derde in de 2e serie en daarmee uitgeschakeld.

Vier jaar later organiseerde Nederland de Spelen in Amsterdam. De Internationale Roeibond had de Amstelbaan afgekeurd, waardoor de roeiwedstrijden op het kanaal in Sloten werden gehouden. De vier zonder stuurman, waarvan Simon Bon onderdeel uitmaakte, verloor in de eerste ronde van Italië en in de herkansing van Duitsland en waren daarmee uitgeschakeld.

Of dit veel indruk maakte is niet bekend, wel heeft de familie Bon zich op het terrein van de roei- en zeilsport zeker niet onbetuigd getoond. Zoon Piet deed in 1968 ook mee aan de Olympische Spelen bij het roeionderdeel acht met stuurman en eindigde op een achtste plaats.

Annie Slob

Simon Bon (onderste)

Genealogie familie Bon

1ste generatie
Jan Fredrik Bon geboren 06-03-1840 te Krommenie, overleden op 49-jarige leeftijd op 03-11-1889 te Voorschoten, 14-07-1867 te Zijpe gehuwd met **Sara Holterman,** geb. 31-05-1841.

6 Kinderen uit het huwelijk van Jan Frederik Bon en Sara Holterman:
Cornelia Maria Bon, geboren 26-09-1869 te Warmenhuizen, overleden op 81-jarige leeftijd 26-03-1951 te Bloemendaal
Evert Jan Frederik Bon, 85, 1872-1958 *
Pieter Simon Bon, 2 maanden, 1874-1874
Elisabeth Petronella Margaretha Bon, geboren 12-07-1876 te Zijpe, overleden op 79-jarige leeftijd 28-09-1955 te Apeldoorn
Pieter Simon Bon, 4 maanden, 1879-1880
Jan Frederik Bon, 2 dagen, 1883-1883

2e generatie
* **Evert Jan Frederik Bon** geboren 27-10-1872 Zijpe, overleden op 85-jarige leeftijd op 15-07-1958 te Zijpe, 25-10-1900 te Krommenie gehuwd met **Catharina de Jong** geboren 13-07-1879 te Krommenie, overleden op 65-jarige leeftijd te Aalsmeer op 05-02-1945

2 Kinderen uit het huwelijk van Evert Jan Frederik Bon en Catharina de Jong:
Jan Frederik Bon geboren 14-08-1901 te Nieuwpoort, overleden op 59-jarige leeftijd 12-08-1961 te Amsterdam
Simon Bon, 1904-1987 **
3e generatie
** **Simon Bon** geboren 01-02-1904 te Nieuwpoort, overleden op 83-jarige leeftijd op 17-06-1987 te Aalsmeer

1ste huwelijk: 04-09-1932 te Leiden gehuwd (tot 19-11-1971) met **Alice Johanna Leonie Theodora Jacobs,** geboren 07-07-1905 te Stompwijk, overleden op 79-jarige leeftijd 21-11-1984
2e huwelijk: met **Henny Berkel,** geboren 05-09-1925, overleden op 61-jarige leeftijd 15-06-1987

4 Kinderen uit huwelijk van Simon Bon en Alice Johanna Leonie Theodora Jacobs:
Evert Bon, overleden
Jassy Bon
Arend Bon
Piet Lammert Bon

Marja Korevaar

Na 32 jaar KNVB-voetbal in Groot-Ammers

Dit was de kop van het artikel op 20 april 1964 in het "Nieuwsblad voor Zuid-Holland en Utrecht" kortweg in de regio de "Schoonhovense Krant" genoemd. Er wordt bericht dat het zaterdagelftal van de voetbalvereniging Geel-Zwart kampioen is geworden van de eerste klas van de afdeling Gouda en daardoor promoveert naar de vierde klas van de Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond. We gaan eens kijken hoe het allemaal zover is gekomen. Het blijkt een mijlpaal te zijn in de geschiedenis van de Ammerse voetbalvereniging. Het is voor het eerst sinds de oprichting op 8 juni 1932 dat een elftal tot de K.N.V.B. weet door te dringen. Het eerste zondagelftal is er wel eens dichtbij geweest toen het in het seizoen 1945-1946 kampioen werd van de 1e klas afdeling Gouda, maar de promotiewedstrijden brachten niet het gewenste resultaat.

In het seizoen 1952-1953 neemt er voor het eerst een zaterdagelftal deel aan de competitie, maar na twee jaar is dat alweer voorbij. Toch blijft bij een aantal leden de wens aanwezig om op zaterdag te kunnen voetballen.

In 1960 wordt opnieuw gestart en wordt het elftal ingedeeld in de 2e klas van de afdeling Gouda. De eerste wedstrijd tegen Spirit 4 wordt meteen met 7-3 gewonnen. De ploeg eindigt als derde maar door een reorganisatie van de competitie indeling wordt het elftal het volgende seizoen toch in de 1e klas opgenomen. Dan gaat het crescendo. Zo wordt de ploeg in het seizoen 1963-1964 kampioen met een doelgemiddelde van 66-14. Dit kampioenschap wordt behaald in Nieuwkoop in de wedstrijd tegen Sportief Noorden die met 1-4 werd gewonnen.

Staand v.l.n.r: A. Brussaard, A. v.d. Graaf, L. de Bondt, C. de Bondt, C. Mourik, A. van Beuzekom, N. Bouter, Arie Ooms (grensrechter).
Hurkend v.l.n.r.: D. Buys, H. de Ridder, T. den Hartog, F.v.d. Ree, L. Korporaal. Foto: Teus Korporaal.

Over de wedstrijd wordt het volgende opgetekend: *Op het terrein van Nieuwkoop heeft Groot-Ammers felle tegenstand ondervonden. Tot schrik van de geel-zwarte aanhang nam Sportief zelfs de leiding door een afstandsschot van De Geus, waardoor doelman Korporaal werd verrast (1-0). Groot-Ammers herstelde zich geleidelijk en het was linksbuiten Adr. van Beuzekom die op fraaie wijze de gelijkmaker tot stand bracht (1-1).*
Bij de rust kon Groot-Ammers al wat vrolijker kijken, want T. den Hartog had zijn club een 1-2 voorsprong verschaft. Halverwege de tweede helft greep de Sportief doelman volgens scheidsrechter Beijeman een inzet van N. Bouter achter de lijn (1-3). Sportief was het met deze beslissing niet eens, maar met een meer bevredigend doelpunt drukte T. den Hartog het overwicht van Groot-Ammers ruimschoots uit (1-4). Grote vreugde heerste er na afloop en 's avonds werd in het dorp, waar de muziekvereniging de spelers met veel vrolijke klanken inhaalde, gezellig feest gevierd.
Tenslotte vermeldt de verslaggever de namen van het elftal zoals dat vrijwel de gehele competitie speelde. Doel: Louw Korporaal. Achter: Adrie van der Graaf, Cees Mourik, Cees de Bondt. Midden: Leen de Bondt (aanvoerder) en Dirk Buys. Voor: Adrie van Beuzekom, Nijs Bouter, Teus den Hartog, Arie Brussaard en Henk de Ridder.
Tegenwoordig zouden we zeggen een 3-2-5 opstelling oftewel een zeer aanvallend team.
In de kampioenswedstrijd is Arie Brussaard vervangen door Frans van der Ree omdat hij tegen Rijnstreek (Nieuwerbrug aan den Rijn) een arm had gebroken.

Teus Korporaal

Elfstedentocht 1985

Maandagavond 18-02-1985, 20.00 uur:
Het vriest al 2 weken stevig, de ijsbaan op de Westgracht van Nieuwpoort is elke avond toneel van diverse wedstrijden, vanavond is er een estafettewedstrijd korte baan.
De loting voor de 1e ronde wordt bekend gemaakt en de eerste rijders begeven zich naar de start.
Maar wat gebeurt er dan…
Op het journaal van 20.00 uur wordt er geschakeld naar Leeuwarden,
Jan Sipkema zegt: 'it sil heve', en vanaf dat moment verandert de wereld!
Voor het eerst sinds 1963 zal er weer een Elfstedentocht verreden worden, en wel op donderdag 21 februari 1985.

Enkele Nieuwpoortse schaatsers besluiten onmiddellijk om geforceerd uitgeschakeld te worden in de 1e ronde van de plaatselijke estafettewedstrijd en in 'spoed-vergadering' te gaan. Er zijn voor de 13e elfstedentocht 16.000 startbewijzen beschikbaar en er zijn nog slechts 6.000 leden van de elfstedenvereniging, de overige 10.000 kaarten zijn vanaf morgenochtend 09.00 uur verkrijgbaar bij 9 VVV's verdeeld over Nederland.
De groep besluit dat het nodig is om de nacht voor de ingang van één der VVV's door te gaan brengen, omdat de run op de beschikbare startkaarten gigantisch zal zijn.
Meest logisch is om naar Rotterdam te gaan, maar daar komt de halve Randstad, inclusief Zeeland, naar toe.

Alternatief: Tilburg.
Brabanders zijn bezig met carnaval vieren en niet met schaatsen!
Om 23.00 uur vertrekt de groep aspirant deelnemers en/of stand-in's (niet iedereen kon onmiddellijk zijn agenda voldoende vrij maken), gewapend met dikke jassen, lange onderbroeken, snow-boots, klapstoelen, thermoskannen, broodjes, enz, enz, richting Tilburg. Tegen middernacht blijken er bij aankomst inmiddels een 30-tal gelijkgezinden te zijn die een korte rij voor het VVV gevormd hebben. De groep kiest positie en brengt de nacht door in de vrieskou, maar gesteund door de kroeg tegenover het VVV die enkele malen warme soep kwam brengen, en door de vele voorbijtrekkende carnavalsvierders die zich vol verbazing afvroegen wat al die mensen voor het VVV aan het (niks) doen waren ☺.

Bingo, even na 09.00 uur terug naar Nieuwpoort met startkaarten in bezit.
Starttijden in de eerste groepen na de 6.000 leden die vanaf 05.00 uur vertrokken: (06.45 uur, c.q. 07.00 uur).
Nog 2 dagen om alles te regelen, en geregeld werd er:
Vervoer en verblijf: De omgebouwde SRV-wagen van de fa. Bovekerk met 13 fantastische slaapplaatsen.
Standplaats inclusief stroomaansluiting: Pal naast de Frieslandhal, bij Frico Kaas, een klant van transporteur en begeleider Arie Wil den Hartog.
Catering en verzorging onderweg: Busje van Transportbedrijf den Hartog met diverse familieleden en vrienden.
Extra training: Daar is het nu te laat voor, fit aan de start verschijnen, dat is belangrijker.

Woensdag 20-02-1985:
De groep deelnemers en begeleiders is samengesteld en vertrekt naar Friesland, het rijdend hotel wordt pontificaal naast de Frieslandhal (plaats van inschrijving en van vertrek) geparkeerd en de deelnemers gaan zich melden voor inschrijving.
Alles is keurig georganiseerd en in no-time geregeld, tijd voor een bakkie.
En dan loopt Leo Vogelzang (fotograaf van het AD) langs met de vraag 'of ze het druk hebben', Henny Ros antwoordt 'morgen wel, maar vandaag niet', en dat zette de volgende actie in gang:
Er moest een foto gemaakt worden die past bij een artikel over de mogelijke miljonairs-toekomst van de aanstaande elfstedentocht-winnaar.

"De miljonairstoekomst van de winnaar", uitgebeeld door Henny Ros. Fotografie: Leo Vogelzang

De afspraak met René Ruitenberg (één der favorieten) ging de mist in, want daags vóór de wedstrijd

van zijn leven had die geen zin in een foto-shoot, dus stand-in gezocht, en gevonden (zie foto). Met aangemeten jacket en fonkelnieuwe Mercedes op naar de Zwettehaven, schaatsen aan, en voor (heel) even gekropen in de huid van de opvolger van Reinier Paping (Elfstedenwinnaar 1963).

Intussen nam de nervositeit toe, het weer sloeg om, er zat dooi aan te komen… En dan bleek Arie den Hartog ook nog een kromme schaats te hebben, maar gelukkig was Huib van 't Hoog ook van de partij en met zijn plaatwerkers-vakmanschap boog hij de schaats van Arie recht op de hoek van de keukentafel.
De begeleiders-groep had nog wat gelegenheid om de feestelijke sfeer in de stad te proeven, de deelnemers probeerden wat te slapen…

Donderdagochtend 21-02-1985, 04.30 uur.
Dooi!
Zou het wel doorgaan?
Gelukkig wel! En hoe mooi is het dan om het perfect verzorgde ontbijt even te onderbreken om naar buiten te lopen, de start van de wedstrijd live te bekijken, terug de SRV-wagen in, en keurig op tijd naar de Frieslandhal te wandelen om plaats te nemen in het juiste startvak.

06.45 uur. Rijden!
Althans, eerst 1,5 km lopen naar de Zwettehaven, daar de schaatsen onderbinden en nog in het donker het grote onbekende tegemoet schaatsen.
Zoals verwacht viel de groep snel in groepjes uiteen, geen enkel probleem met 16.000 lotgenoten die allemaal dezelfde kant op gaan.
De dooi zorgde voor goed glij-ijs, de sfeer was fantastisch, heel Friesland was uitgelopen om te genieten van deze ultieme ijspret en ook een handje te helpen bij het bereiken of verlaten van de diverse klúún-plekken (een woord wat voor 1985 nog niet bestond).
Naarmate de dag verstreek werden de plasjes bij de stempelposten flinke plassen en

Sjaak Boele, Kees den Braber, Huib van 't Hoog, Foto: van 't Hoog

Klunen onderweg, Foto: Mary Tukker

moesten er steeds meer en steeds langere klúún-plekken ingericht worden. Hals over kop werden er overal vandaan oude rollen tapijt neergelegd zodat de deelnemers konden klúnen zonder botte schaatsen te krijgen.

Op heel veel plaatsen, maar vooral in de steden was het gigantisch druk en één groot feest. De kades in Franeker gaven de indruk dat de rijders een vol theater inreden. Bartlehiem is voor eens en voor altijd op de kaart gezet (het bekende bruggetje is zelfs nagebouwd door de ijsmeester van de alternatieve Elfstedentocht op de Weissensee), en Dokkum binnen schaatsen in het donker, met de verlichte 'gaten-brug' als schitterend decor, maakte diepe indruk.
De Dokkumer Ee was intussen wel veranderd in één groot zwembad, het ijs was nog dik genoeg, maar een valpartij werd steevast beloond met een flink nat pak.

Na Dokkum volgden nog 24 toch wel zware kilometers tot de finish op de Bonkevaart. Bussen stonden klaar om alle gefinishten naar de Frieslandhal terug te brengen waar ze hun afgestempelde startkaart in konden leveren en eventueel in een héééélе grote berg schoenen konden gaan zoeken naar de exemplaren die ze die ochtend aan de Zwettehaven achtergelaten hadden.
Zelden hebben de matrassen in de SRV-wagen van Bovekerk zo lekker gelegen dan die avond, op de terugweg naar Nieuwpoort.

Voor zover bekend hebben alle Liesveldse deelnemers de finish bereikt en zijn de trotse bezitters van een (of meerdere) elfstedenkruisje(s).

De meeste deelnemers uit Liesveld en enkele "buitenstaanders", Foto: Mary Tukker

Dit verslag is 35 jaar na dato tot stand gekomen, met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is deze lijst met deelnemers niet compleet.

De 'SRV-groep' bestond uit de volgende deelnemers:
Cees den Braber
Huib van 't Hoog
Arie den Hartog
Aart Beuzekom
Aart Tukker
Sjaak Boele
Bas Blokland
Henny Ros
Anne Huizer (Meerkerk)
Jan de Gans (Ameide)
Henk de Gans (Ameide)

Overige deelnemers uit Liesveld:

Jan de Groot
Dhr. de Witte

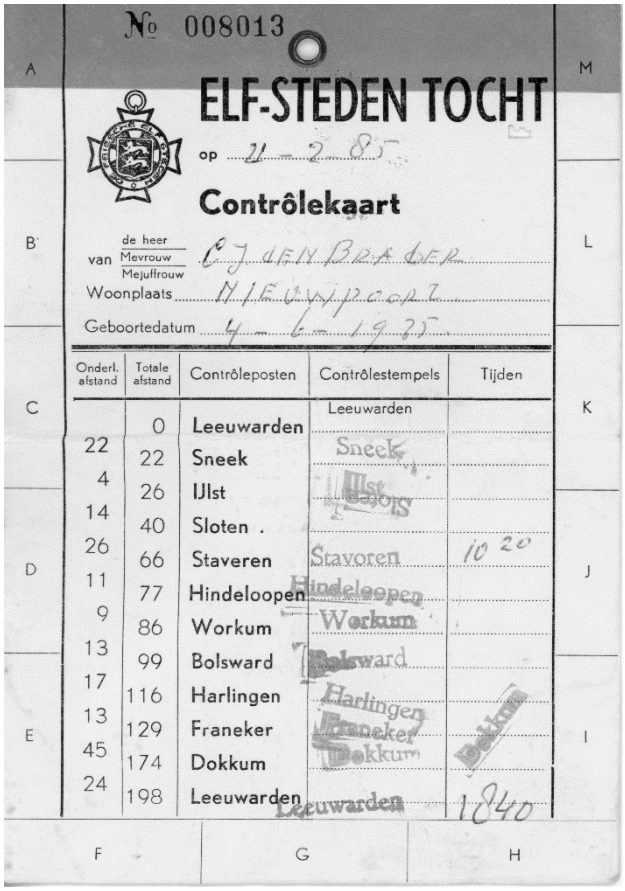

№ 008013

ELF-STEDEN TOCHT

op 21-2-85

Contrôlekaart

van de heer / Mevrouw / Mejuffrouw C. J. den Braber

Woonplaats Nieuwpoort

Geboortedatum 4-6-1925

Onderl. afstand	Totale afstand	Contrôleposten	Contrôlestempels	Tijden
	0	Leeuwarden	Leeuwarden	
22	22	Sneek	Sneek	
4	26	IJlst	IJlst	
14	40	Sloten	Sloten	
26	66	Staveren	Stavoren	10 20
11	77	Hindeloopen	Hindeloopen	
9	86	Workum	Workum	
13	99	Bolsward	Bolsward	
17	116	Harlingen	Harlingen	
13	129	Franeker	Franeker	
45	174	Dokkum	Dokkum	
24	198	Leeuwarden	Leeuwarden	1840

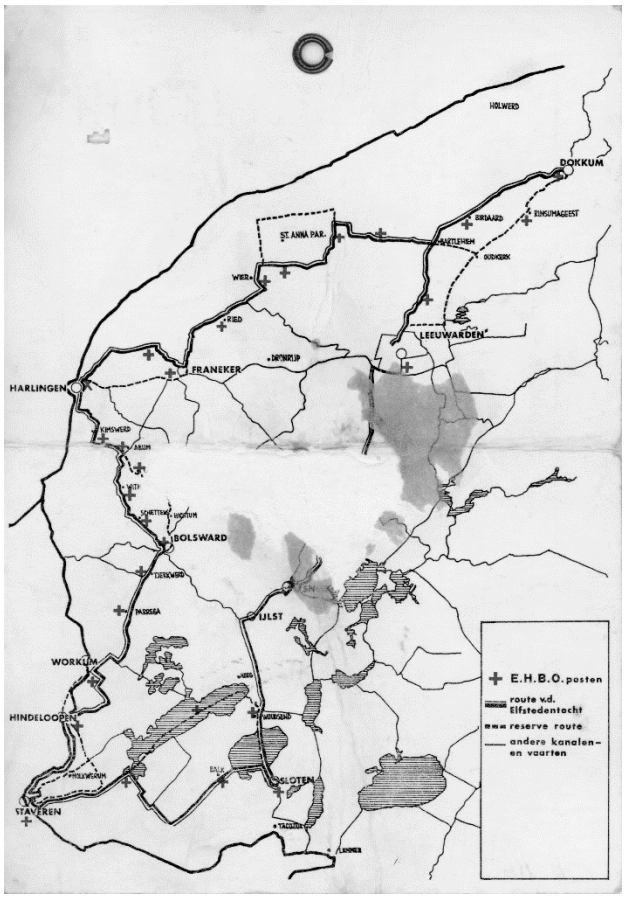

Henny Ros

De gouden jaren van de Liesveldspringers

Groot-Ammers – In de zeventiger jaren van de vorige eeuw was Groot-Ammers min of meer landelijk bekend vanwege de sportieve resultaten van de plaatselijke polsstokverspringers van De Liesveldspringers. En dan met name Wil van den Berg - de Vos en Jaap den Boer. In 1978 werden ze beiden Nederlands Kampioen.

In 2018 hadden we met deze oude glorie een uitgebreid interview voor het Sportmagazine Alblasserwaard dat door Het Kontakt werd uitgebracht.
Daarin stond te lezen hoe De Liesveldspringers eind jaren zestig werd opgericht en er in Graafland een springschans werd aangelegd. Bij de jeugd had de vereniging twee supertalenten. Jaap den Boer en Wil de Vos. Het werden al snel toppers. Dat kon ook haast niet anders, want ze woonden allebei in Graafland en de schans lag praktisch voor de deur.

Jaap begint aan kampioensprong Zuid-Holland en Utrecht 1975

Topjaar 1978 Wil en Jaap beide Nederlands Kampioen

"Ik was er bijna dagelijks", vertelde Jaap tijdens de terugblik. "Naarmate de resultaten zichtbaar werden, was ik steeds fanatieker met het polsstokverspringen bezig. Dat gold ook voor Wil, mijn buurmeisje. Ook zij bleek een supertalent."
"Ik kon vooral goed klimmen", aldus Wil. "Maar daarnaast was ik behoorlijk fanatiek. De winnaarsmentaliteit zat gewoon in me."
Kortom, de ideale mix om maar liefst vijf keer de beste van Nederland te worden. Ook nog eens zeven keer kampioen van het gewest Zuid-Holland en vaak in het bezit van het nationale record. In de jaren 1974 tot en met 1978 en nog 'n keer in 1983 was ze praktisch onverslaanbaar.

Nou was Jaap ook heel erg goed. Maar hij had de pech dat Aart de With uit Benschop

zijn concurrent was. Die behaalde nota bene dertien keer het Nederlands Kampioenschap.
Jaap: "We waren praktisch even oud. Daar zat maar drie dagen tussen. Wellicht werden we daardoor al snel vrienden. Die vriendschap is altijd gebleven. Tot op de dag van vandaag zien we elkaar nog regelmatig.
In 1978 werd ik eindelijk ook Nederlands Kampioen. Trouwens, Wil sprong toen ook naar de landstitel. Een topjaar voor onze club."

Wil: "Ja, dat was een prachtig jaar. Daarna greep ik vier keer net naast de titel. Ik was in 1980 getrouwd. Wellicht had het daarmee te maken. Maar in 1983 zette ik nog één keer alles op alles. En ja hoor, ik pakte voor de vijfde keer mijn kampioenschap. Daarna raakte ik in verwachting van onze zoon Joost. Toen ben ik gestopt. Een mooiere afsluiting was niet denkbaar."
Jaap stopte drie jaar later. Hij kreeg last van een hernia. Dus einde verhaal.
Allebei kijken ze terug op een prachtige tijd. De gemoedelijke sfeer op tweede Pinksterdag als op de schans in Graafland wedstrijden werden gehouden. De druk bezochte wedstrijden in Jaarsveld, waar zomaar 1500 bezoekers op afkwamen. Het serieuze werk bij de tweekamp met de Friezen, die ook op TV werd uitgezonden. Eén keer mochten ze die tweekamp in Groot-Ammers organiseren, in 1976. Maar door een verkeersongeval op de het hoge kruispunt in Goudriaan waarbij de vader van enkele Friese deelnemers om het leven kwam, werd de wedstrijd afgelast.

Jaap was ook coach van Wil.

Eind jaren negentig kwam het einde van de Liesveldspringers.
"Hoewel we in 1990 een prachtige springschans kregen op het sportpark Gelkenes", besluit het tweetal, "kwamen er na ons toch geen echte opvolgers. Wellicht is de club daarom opgeheven".

Ed van Tuijl

Fysiotherapeut Westbroek uit Streefkerk actief als Olympiër

De sportieve carrière van Mario Westbroek heeft zich afgespeeld in de jaren 1980. Mario werd op 11-03-1961 geboren in Rotterdam. Aanvankelijk meer geïnteresseerd in voetbal kwam hij bij de atletiekvereniging in de kijker te staan als 15-jarig jongetje, door als kersvers lid op afstanden onder de 1500 m goede prestaties te leveren.

Na 1976 heeft hij als sprinter bij de AV Haarlem indrukwekkend gepresteerd. Hij liep in augustus 1976, nog geen jaar lid van de atletiekvereniging, de 100 m onder de 12 sec. Verspringen ging hem ook heel goed af. Atletiek was echt zijn ding! Bij nationale en internationale kampioenschappen liet hij zich op de korte afstanden steeds zien.

Hij sloot het seizoen 1979 af met winst op de onderlinge wedstrijden (hij won 3 van de 5 onderdelen). Op de Nederlandse jaarranglijst van 1979 was Mario 1e junior op de 100 en 200 m, 2e op de 400 m en 16e op de 800 m.

In topvorm bereidde Mario zich in 1980 in Fort Romeu in de Franse Pyreneeën voor op de Olympische Spelen in Moskou (SU). In de Olympische ploeg van 1980 toen zaten ook de atleten Gerard Nijboer en Els Vader. Met trainingstijden van 33.94 op de 300 m en 1.04.10 op de 500 m zat het met de vorm wel goed. Hij liep in Moskou tijdens de 4x400 m zijn snelste tijd ooit (46.1), maar dit kon toch niet voorkomen dat de Nederlandse 4x400 m ploeg voortijdig werd uitgeschakeld. Mario kwam ook uit op de 100 m.

Uiteraard waren er perioden met blessures, maar in 1982 presteerde hij opnieuw op zijn best, liep de 200 m in 20.92 en werd Nederlands kampioen. Er zijn nog steeds clubrecords van AV Haarlem op zijn naam en bij het Nederlands Record 4 x 200 m estafette voor clubs staat nog steeds zijn naam vermeld.

1982 Mario Westbroek, Henk Brouwer en Marcel Klarenbeek

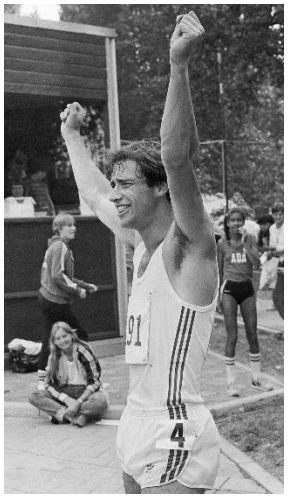

1982 Mario Nederlands kampioen

In september 1985 wist hij nog een keer te vlammen. Met de zeer goede tijd van 3.14.64 werd hij op de 4x400 m voor het laatst Nederlands kampioen, zijn 23e kampioenschap. Bij de onderlinge wedstrijden van AV Haarlem werd hij 5e (wel winst op de 1000 m in 2.36.7). Begin 1986 verraste Mario weer door op de schaats de 200 km lange Elfstedentocht uit te rijden.

Mario kwam tijdens zijn atletiekloopbaan 15x uit voor het Nederlands team en was medio jaren '80 ook actief als sprinttrainer en sportmasseur en verzorger, geheel in de lijn van zijn professionele loopbaan als fysiotherapeut.

Annie Slob

De schoentelefoon van Koos Renes

Nieuwpoort – In deze By Clockgeluy waarin met name aandacht wordt besteed aan de sportieve prestaties van inwoners mag in feite de 250 kilometer lange fietstoertocht van het Belgische Nieuwpoort aan de IJzer naar Nieuwpoort aan de Lek niet ontbreken. De groep toerfietsers werd in het begin van de tachtiger jaren steeds groter. Daarom was het niet zo vreemd dat tijdens Nieuwpoort 700 deze tocht voor het eerst werd georganiseerd.

Het smaakte naar meer dus vijf jaar later, zeg maar met Nieuwpoort 705, werd in alle vroegte vanuit de Belgische badplaats voor de tweede keer begonnen aan 250 loodzware kilometers.

De voorrijwagen loodste de groep van, pakweg een man of vijftig, probleemloos naar de grens. Aan het stuur Nico Roest met naast zich ondergetekende die de route een week eerder had verkend en achterin, als gast, burgemeester André Borgdorff.
Het werd een bijzondere tocht. Allereerst was daar die motoragent die zag hoe het peloton, net als in België waar dat gewoon mocht, achter de volgwagen bleef fietsen en niet op het naastliggende fietspad. Gevolg, een enorme stroom auto's daarachter.
"Wie geeft jullie toestemming om op de autoweg te rijden", foeterde hij tegen de voorste toerrijders. Nou moest je mannen als Huib van 't Hoog, Koos Renes en Henny Ros zo niet aanspreken. Die hielden wel van een geintje. Dus riepen ze naar de agent. Ga maar naar Bart van der Poel, dat is de baas in het peloton". En Bart op zijn beurt, wist de oplossing wel. "Ga maar naar die grote Mercedes. Daar zit onze burgemeester in. Die heeft álle vergunningen."
Kortom, Nico moest praten als Brugman om de agent, die in eerste instantie iedereen op de bon wilde slingeren, te bezweren dat de jongens vanaf dit punt netjes op het fietspad zouden blijven.

Er volgde meer tegenslag. Het begon vies te regenen en in Kruisland had Jan Ottevanger in de materiaal- en bezemwagen al om en nabij de twintig bandjes moeten plakken.
En toen, op weg naar Fijnaart om zo via Klundert, Moerdijk aan te doen, gebeurde er iets geks. Tussen Fijnaart en Klundert verdween het fietspad, bij een T-kruising, waar je ook af kon slaan naar Oudenbosch, onder de grond.
Nico en de bezemwagen reden zo'n vijfhonderd meter door om daar de groep weer op te pikken. Maar wat er ook uit het tunneltje kwam, geen toerpeloton. De groep leek van de aardbodem verdwenen.

Wat bleek, ze waren in het tunneltje linksaf geslagen, richting Oudenbosch. Al snel begrepen ze dat ze verkeerd waren gereden. Goede raad was duur.

"En toen", vertelt Koos Renes, "besloot ik dat het wel weer tijd was voor een geintje"
Nico had in zijn auto de eerste mobiele telefoon in die tijd. Zo'n ding ter grootte van een

hoorn met daarop een toetsenbord. Ik trek m'n schoen, maatje 41 uit, begin op de zool zogenaamd een nummer in te toetsen en zeg: "Ik zal Nico effe bellen." Meteen reageert onze dokter, vaste deelnemer aan Nieuwpoort/Nieuwpoort. Hij roept tegen de druk pratende groep: "Jongens, even rustig, Koos belt met Nico."

Ik denk, nou doe ik maar net of ik verbinding heb. Dus ik roep op mijn beurt: "Ha, Nico. We zijn jullie kwijt. Wat zeg je? Hoe het met dokter Kentie gaat. Nou vraag 'm dat zelf maar. Hij staat hier vlak naast me." En ik geef hem mijn schoen en zeg: "Nico Roest, dokter. Hij vraagt hoe het met u gaat." Toen pas zag de dokter dat ik mijn

De start van de eerste tocht in 1983. Daarop de twee hoofdpersonen die toen ook deelnamen. Achter de Belgische mevrouw in wit mantelpakje dokter Kentie en achter de fiets links naast de kleine Edwin Mudde, Koos Renes

telefoonschoen in zijn handen duwde. De rest lag in een deuk, maar ook Cees Kentie pakte het sportief op en kon er wel om lachen.
Trouwens bij zijn afscheid als huisarts heeft hij me als herinnering nog een plastic telefoontje cadeau gedaan.
Overigens zijn we alsnog richting Moerdijk gaan fietsen en daar pikte Nico ons weer op."

Ed van Tuijl

Succes op onverwacht terrein

Wat is de overeenkomst tussen de Alblasserwaard en een golfbaan ?
Ze zijn allebei vrij groen, maar verder… ?
En toch woont er in Graafland (Groot-Ammers) een Nederlands kampioen golf!

Jan van Zessen met pet en zonnebril

Hoe zit dat en hoe is dat zo gekomen?
We hebben het over Jan van Zessen.
Door zijn leeftijd (70), de vele alternatieve elfstedentochten, en één echte (!), die hij gereden heeft én zijn actieve golf-loopbaan behoort hij zonder meer thuis in de categorie 'krasse knarren'.

Jan golft sinds begin deze eeuw en is, nadat in 2007 de golfbaan de Lingewaelsche uit Spijk verdween, lid geworden van GVN (Golf Vereniging Nederland).

Dit is een vereniging zonder eigen baan, met leden afkomstig uit heel Nederland.
Jan zit in het team GVN 1, wat speelt in de Hoofdklasse Heren Senioren 18-holes van de NGF (Koninklijke Nederlandse Golf Federatie).
Een team bestaat uit 6 spelers. De Hoofdklasse is de hoogste van in totaal 5 klassen.
'Senioren' zijn spelers van 50 jaar en ouder. Er zijn 4 Hoofdklasse poules, de poule-winnaars gaan door naar de halve finale, waarvan de winnaars in de finale spelen om het Nederlands kampioenschap.
De teamgenoten van Jan zijn afkomstig uit alle windstreken van Nederland en zullen we derhalve in het kader van deze 'Liesveld-rapportage' buiten beschouwing laten.

In 2015 is Jan met zijn team voor de 1e keer Nederlands kampioen geworden.
Het team is door de jaren heen nauwelijks van samenstelling veranderd en speelt jaarlijks mee met ambitie, maar na 2015 zonder het ultieme succes.

En toen was het 2019:
In één wedstrijd zijn 22 punten te behalen. Alle 6 spelers spelen 1 individuele zogenaamde matchplay-wedstrijd, daarnaast zijn er 3 zogenaamde 'Greensome' wedstrijden, goed voor elk 2 punten. Tot slot zijn er nog 2 x 2 extra punten te verdelen voor het team dat de meeste holes heeft gewonnen.

De 3 poulewedstrijden voorafgaand aan de laatste wedstrijd leverden 2 x winst op, tegen resp. de Turfvaert en The Duke, maar van de Limburgse formatie Echt-Susteren werd verloren.

Teamfoto

Doordat *echt*er ook het team Echt-Susteren 1 wedstrijd verloor was er voor Jan en zijn teamgenoten bij aanvang van de laatste wedstrijd tegen Cromstrijen nog een theoretische kans op poule-winst, maar dan moest er wel met mega verschil gewonnen worden. Deze wedstrijd vond plaats in Limburg, waar het team Echt-Susteren de rol van gastheer had, maar eigenlijk al aan de polonaise (i.v.m. hun bijna niet te missen poule-winst) was begonnen. Hoe anders kan het balletje rollen…

GVN verpletterde Cromstrijen met 22–0 !!!
Dit leverde een gelijke poule-stand met Echt-Susteren op, de polonaise werd onderbroken om de gewonnen holes van beide teams gedurende de hele competitie te tellen, uitslag; Echt-Susteren: 62, GVN: 63. GVN werd poulewinnaar met 1 hole-winst verschil. De polonaise werd niet hervat, het bleef nog lang stil in het Limburgse land…

Donderdag 23 mei 2019
De halve finale werd gespeeld in Kralingen tegen team Kleiburg uit Den Briel.
Of het aan het Rotterdamse accent van de baanbeheerder lag is niet duidelijk, maar door verwarring over het aanvangstijdstip moest GVN de wedstrijd beginnen zonder in te spelen. Slecht voor het zelfvertrouwen en de nog wat stramme spieren.
Zwak begin, maar een sterk einde leverde een 14–8 winst en een plekje in de finale op.

Vrijdag 24 mei 2019
Een dag na de halve finale, meteen door naar de finale. Deze vond plaats op Het Woold in Asten (grens Noord-Brabant–Limburg).
Tegenstander: Het Regthuys uit Winkel (Noord-Holland).
Fris en vol goede moed stonden beide teams aan de 'aftrap', maar deze keer kwam GVN beduidend beter uit de startblokken en was het pleit al na de 6 individuele wedstrijden beslist. GVN wint met 17–5 en is daardoor Nederlands kampioen!

De gewonnen trofee

Door de corona-crisis is de competitie in 2020 geannuleerd en is Jan (met z'n team) op dit moment nog steeds regerend Nederlands kampioen!

Henny Ros

Topsport anno 2020

Een interview met drie jonge topsporters uit Groot-Ammers en Nieuwpoort. Wat ze gemeen hebben, is dat ze allen gevolleybald hebben bij VC Wik in Groot-Ammers. Verder hebben ze verschillende keuzes gemaakt met de invulling van hun sporttalent.

Even voorstellen

Bas Ottevanger, 22 jaar, wielrenner. Komt van oorsprong uit Groot-Ammers. Hij woont nu deels in Nieuwpoort en deels in Maastricht. Is 12 keer Nederlands kampioen geweest. Studeert nu Gezondheidswetenschappen.

Laura de Zwart, 21 jaar, volleybalster. Komt uit Groot-Ammers en woont nu in Suhl in Duitsland. Speelt in de Bundesliga voor VfB Suhl Thüringen. En is beschikbaar voor Oranje. Positie: Midden blokkeerster.

Romy Brokking, 18 jaar, volleybalster. Woont door de week op Papendal en in het weekend in Nieuwpoort. Speelt in het Talent Team en in Jong Oranje. Positie; libero. Ze studeert Fysiotherapie in de Topsportklas.

Jong geleerd……

2009 Romy tijdens minivolleybal-toernooi

Een felicitatie voor Bas

Als moeder van dochters in dezelfde leeftijd, ben ik tijdens onze gesprekken al snel onder de indruk van de gedrevenheid van deze sporters en de offers die ze er in mijn ogen voor hebben moeten brengen. Ze zien dit zelf overigens heel anders.

Laura vertelt dat ze als klein meisje altijd graag ballerina wilde worden, dus ging ze destijds met vriendinnen op dansen, maar ook op volleybal. Pas toen ze werd geselecteerd voor jong Oranje maakte ze de keuze om met dansen te stoppen. Ze had eerder nooit de ambitie gehad om professioneel te gaan volleyballen en deze selectie kwam voor haar heel onverwacht.
Romy ging als meisje van 4 jaar oud altijd al mee met haar moeder naar volleybalclub VC WIK, maar ze mocht op haar zesde pas starten in het mini volleybalteam. Ze probeerde ook nog tennis, maar volleybal was al jong alles voor haar!
Bas zat eerst ook zo'n 1,5 jaar op volleybal, maar teamsport vond hij maar niets en het ontbrak hem aan balgevoel. Omdat zijn vader fietste, is hij dit ook eens gaan proberen.

Nadat hij een keertje een wedstrijd bij Jan van Arckel reed, rolde hij in het wielrenwereldje.

<u>En dan gaat het hard</u>

In de periode dat Laura goed bleek te zijn in volleybal, had WIK nog geen contacten met regionale of landelijke clubs om talent goed te kunnen begeleiden. Ze deed binnen de club mee met de Dames 1 en 2 en kwam hierdoor in contact met trainer Ivo Munter. Hij nodigde haar uit om regionaal te komen trainen. Dit deed ze even en vanaf toen ging het hard. Ze werd vervolgens gevraagd om selectie training te komen doen voor jeugd Oranje en later werd ze intern gevraagd voor talent Team Papendal dat in de eredivisie speelt. Van haar vijftiende tot haar achttiende woonde ze op Papendal. Hier speelde alles zich af op hetzelfde terrein en in een beschermde omgeving. Ze haalde hier ook haar VWO diploma. Na 3 seizoenen in het Talent Team te hebben gespeeld, stapte ze in

Laura bij Eurosped Twente, fotografie: Ewald Reinders

Bij Dresden SC, fotografie: Dirk Michen

2018 over naar Eurosped Twente en speelde ze in de eredivisie, daarnaast studeerde ze ook een jaar in Enschede. Vervolgens maakte ze met behulp van een makelaar de overstap naar Dresden SC (1 jaar), daarna naar Suhl, Thüringen, waar ze momenteel nog werkzaam is. Ondertussen was ze wel genoodzaakt om te stoppen met haar studie, omdat dit niet te combineren was met werken in het buitenland.

Al snel ontdekte Bas dat winnen verslavend is en na 2 à 3 jaar wielrennen, lukte dit steeds vaker. In de vierde klas van de Willem de Zwijger in Schoonhoven werd hij voor het eerst kampioen. Vanaf toen is hij volledig voor de sport gegaan en besefte hij dat hij er misschien zijn beroep van zou kunnen maken. Dit jaar stapte hij over naar Papendal, omdat hier alles in het teken van jouw en je sport staat. Het rooster van school is aangepast aan het sporten en alles wordt voor je geregeld. Bovendien hoefde hij veel minder te reizen en kreeg hij veel ondersteuning op allerlei gebieden. Hij noemt achteraf deze volledige facilitering door Papendal een nadeel; “niet nadenken, maar gewoon

doen". Als het mooi weer was buiten, koos hij nogal eens voor een stuk fietsen, in plaats van in de schoolbanken zitten. Ondanks zijn vele verzuim van school, haalde hij hier toch zijn VWO diploma.

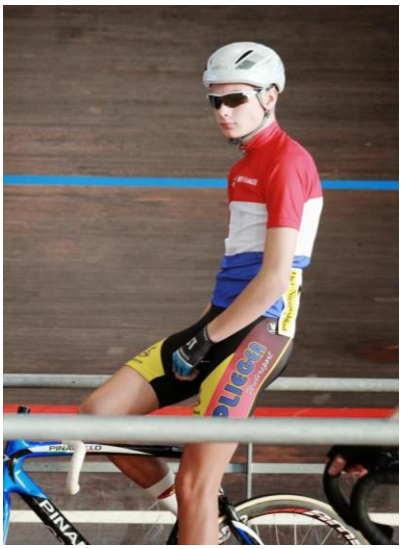

2018 Romy tijdens 8- landen toernooi op Papendal, fotografie: Ronald Hoogendoorn

Nadat Romy de baloefeningen bij de jeugd makkelijk en saai vond, kwam ze als 12 jarige al in het team van Dames 2, met allemaal oudere meiden. Ze speelde ook nog wel mee in het team van haar vriendinnen om vooral veel ervaring op te doen. Vervolgens speelde ze bij het Regionaal Talent Centrum in Rotterdam bij Eelco Beijl. Romy speelde op jongere leeftijd regionaal en haar weg verliep sneller dan die van Laura, zodat ze hierdoor snel beter werd. Vanaf dat moment realiseerde Romy zich dat ze meer wilde bereiken in het volleybal. Ze speelde ook nog één jaar in Dames 1 en daarna maakte ze de overstap naar Papendal; eerst bij de pre- jeugd van Oranje, en een jaar later ook bij het Talent Team.

Alles draait om de sport (en om jou)

Spelen op het hoogste niveau is voor Laura een fulltime baan. Maar dit is wat ze wil voor de toekomst en om het vol te kunnen houden, moet je carrière willen maken als een doel zien en het harde werken leuk vinden. Het is veel en hard trainen, vechten voor je plek om opgesteld te worden. Het is een manier van leven die ze vanaf haar vijftiende eigenlijk al gewend is, maar het neemt niet weg dat het alles van haar vergt.
Op het gebied van eten, ze zou liefst iedere dag pizza eten, maar gezond eten is ook lekker. In principe bepaalt ze zelf wat ze eet en af en toe wordt haar vetpercentage gemeten, om te kijken of dit nog goed is. Na de training zorgt ze dat ze voldoende proteïnen binnen krijgt en neemt ze supplementen om de spieren goed te laten herstellen. Soms eet ze met haar Nederlandse huis- en teamgenoot wel eens ongezond, want het moet allemaal wel leuk blijven!

Wielrennen is volgens Bas jaren zijn hele leven geweest en dit al vanaf jonge leeftijd. Hij leefde op een andere planeet en iedereen om hem heen deed alles voor hem. Hij was zelf steeds meer bereid om er dingen voor te laten, zoals ongezond eten, andere activiteiten en schoolwerk. Hij wilde vooral meer trainen, meer slapen, en goed voor zichzelf zorgen. Zijn focus en, zoals hij zelf zegt, egocentrische gedrag uitte zich in alles en leverde thuis de nodige spanningen op. Bas zegt dat hij in de manier van eten nogal doorsloeg en voeding zoals friet, chocolade of een gehaktbal niet voorkwam op zijn menu. Hij ging voor wedstrijden zelfs zijn voedsel afwegen. Omdat hij inmiddels wat afstand heeft genomen van deze manier van leven, ziet hij zelf in dat zijn empathie voor anderen ver te zoeken was en hij in een onechte wereld leefde. De individualiteit van de sport heeft hier vast ook niet aan bijgedragen.

Goed eten hoort erbij!

Gaan voor de winst

Allemaal hebben ze een winnaarsmentaliteit en de winst is het doel waar ze alles voor doen of laten! De kick die ze hiervan krijgen is de stimulans om door te gaan.

Zowel Laura als Romy zeggen dat het team in dienst staat van hun eigen succes. Het is immers zo dat je de winst gezamenlijk behaalt, waardoor je individueel weer veel leert en verder komt. Volleybal is een ingewikkeld spel, legt Laura uit. Er komen veel dingen bij kijken. Het fysieke, zoals hoog kunnen springen, hard slaan, snel moeten zijn. Maar ook tactische dingen, zoals weten wat de tegenstander doet en hier op inspelen. Elke situatie is anders. Je moet heel snel zijn in je hoofd om overal op te kunnen anticiperen. Ze is midden blokkeerster en degene die de snelle aanvallen doet, ze hangt als eerste in de lucht. Gelukkig is haar lengte, bijna 2 m, een grote hulp hierbij. Daartegen is Romy minder lang, omdat ze dit als libero niet nodig heeft. Ze speelt achter in het veld en is verdediger. Ze mag juist niet aanvallen of blokken. Beide dames willen altijd het beste uit zichzelf halen en de top bereiken en behouden in het volleybal.

Aan het einde van het seizoen van 2018 is Bas tijdens een wedstrijd ten val gekomen. Hij had toen zijn neus gebroken, maar is toch doorgegaan met fietsen en heeft geen rust genomen. Hij heeft drie weken later gewoon het EK gereden. Daarna is hij geopereerd aan zijn neus en heeft toen een infectie opgelopen. Hier heeft hij in 2019 mee gekwakkeld en hij heeft dit jaar maar 2 à 3 wedstrijden kunnen rijden, wat te weinig is, omdat een wedstrijd ook de ultieme training is. In 2020 zou hij weer volop kunnen gaan

fietsten, maar toen diende COVID-19 zich aan en werden alle wedstrijden stilgelegd. Bas legt uit dat op zijn leeftijd twee jaar geen wedstrijden rijden niet meer in te halen is.

Bas in actie op de baan

Hierdoor diende de keuze tussen fietsen, werken of studeren zich aan. Omdat hij waarschijnlijk de kick van de winst niet snel meer zou ervaren, door de grote concurrentie van jonge prof wielerrijders, besloot hij om te stoppen met zijn prof loopbaan als wielrenner. Hij studeert nu Gezondheidswetenschappen in Maastricht en hij denkt erover om volgend jaar te switchen naar Geneeskunde.

Hij ervaart het als heel lastig om een stapje terug te zetten in zijn sport. Hij is nog steeds bloedfanatiek en sport zeker 6 dagen in de week. Hij moet nog een manier vinden om hiervan af te kicken, ook al geniet hij al veel meer van een biertje of lekker eten in zijn studentenbestaan.

Winnen is winnen, toch?

Of zit er toch verschil tussen de overwinningen?
Bas zegt dat er wel degelijk verschil zit tussen de prestaties. Door de aanloop en de voorbereidingen naar een wedstrijd, verschilt de beleving van de winst. In 2016 had hij er alles voor gedaan om de winst te kunnen behalen en uiteindelijk is hij derde geworden, nadat hij in een eerdere rit in de week ervoor gevallen was. In eerste instantie baalde hij van deze derde plek, maar later komt het besef en de waardering dat hij het goed heeft gedaan door toch nog derde te worden. En uiteindelijk hangt de bronzen medaille prominent in zijn kamer.

Romy speelde een eerste EK in 2017, ze zat toen nog maar net bij de selectie. Ze wonnen veel wedstrijden en werden uiteindelijk 5e. In eerste instantie vond ze dit jammer, maar later kwam toch de trots en tevredenheid met het resultaat, zeker omdat ze ook de beste libero was op dat toernooi. Een toernooi om niet te vergeten!

Benodigdheden voor succes

Naast zo goed mogelijk voor je lichaam zorgen, moet er ook daadwerkelijk "gewerkt" worden om conditie, spieren en vorm op peil te houden. Voor Bas betekende dit trainingsweken van 20 à 30 uur op Papendal; op de fiets, maar ook door middel van

krachttraining. Vaak ging hij ook naar trainingskampen en de wedstrijden telden zeker ook mee als trainingsmoment.

2020 Presentatiewedstrijd bij Fast dames 1 in Gennep, fotografie: Peter Gommans

De trainingen van Romy op Papendal bestaan uit een aantal keren per week krachttraining en looptraining. Verder iedere dag 3 uur baltraining, aangevuld met in het weekend een ochtendtraining en daarna een wedstrijd. Door het Coronavirus verloopt dit op het moment iets anders en is ze in de weekenden thuis.

Vrije tijd is schaars

De sport gaat altijd voor, dus de sociale contacten in de familiekring en vrienden buiten het sportgebeuren om, leiden er nogal eens onder.

Daarom kan een vervelend virus zoals Corona ook een positief effect hebben en ervoor zorgen dat je even wat meer tijd hebt voor andere dingen, dan alleen sport. Laura had afgelopen zomer de focus wat meer staan op leuke dingen doen met vriendinnen. Ze had een zwaar jaar achter de rug bij Dresden en ze kon nu even haar lichaam resetten en haar hoofd tot rust laten komen. Ze miste volleybal wel, omdat het heel belangrijk voor haar is. Maar daartegen bevestigde het haar ook weer in haar keuze voor deze manier van leven en dat volleybal écht is wat ze wil.

Laura bij Suhl, fotografie: Detlef Gottwald

De volleybalsters ervaren veel gezelligheid vanuit het team. Het hele team van Romy woont op Papendal in het Sportershotel en zijn hierdoor veel op elkaar aangewezen. Dit neemt niet weg dat ze vooral voor haar toekomst in de sport bezig is en niet met iedereen vriendjes hoeft te zijn.

Laura geeft aan dat ze als team in het veld serieus bezig zijn met beter worden en goed trainen. Naast het veld doen ze veel leuke dingen met elkaar en vanwege de vele nationaliteiten binnen het team, leert ze ook veel nieuwe dingen van teamgenoten. Om het risico op besmetting zo klein mogelijk te maken in deze Coronatijd, mogen ze nu geen anderen zien en proberen ze er met elkaar nog iets leuks van te maken. Ze heeft een prima balans tussen werk en privé.

De nadelen neem je voor lief

Ze hebben alle drie al een flinke dosis aan tegenslagen te verwerken gekregen en dan met name op het gebied van blessures. Ze zijn het unaniem eens dat topsport niet gezond is voor je lichaam. Bas zegt dat de kenmerken van topsport zijn dat je constant over je grenzen heen gaat, waardoor je een aanslag op je lichaam doet en vatbaar bent. Het is algemeen bekend dat wielrennen een gevaarlijke sport is en de uitspraak "podium of jodium" wordt daarom veel gebruikt. Nou, dit heeft Bas zelf dus ook ervaren!

Romy ging in de zomer van 2018 naar Papendal. Maar ze had toen al last had van haar rug en dit werd niet veel beter door het vele trainen. Ze bleek een hernia te hebben en mocht lang niet trainen, alleen wandelen en heel veel oefeningen doen. Daarna is ze het heel langzaam weer gaan opbouwen. Het heeft haar veel tijd gekost om weer terug te komen op niveau. In eerst instantie mocht ze maar tweemaal in de week anderhalf uur iets doen en zeker geen gekke bewegingen maken. Hierdoor kon ze weinig spelen in het Talent Team dit eerste seizoen.

Laura is een aantal keren voor langere tijd uit de running geweest, onder andere toen ze bij Dresden speelde, door verschillende knie operaties. "Je pusht je lichaam verder dan dat het wil en hierdoor krijg je blessures", zegt de nuchtere Groot-Ammerse, "maar dit hoort nou eenmaal bij topsport!"

Leven als een professional?

Zoals al eerder gezegd, is op Papendal alles voorhanden en wordt alles voor je geregeld. Van een sportarts, psycholoog, lyfestylecoach, fysiotherapeut, diëtist, studiebegeleider tot een videoscout die alle wedstrijden opneemt en de acties in de computer zet. Vervoer van en naar een wedstrijd wordt uiteraard ook geregeld.
Als het echt professioneel wordt, zoals in het geval van Laura, zijn er ook managers, hoofdsponsors en makelaars voorhanden. En je krijgt een appartement, auto en salaris.

2019 6- landen toernooi in Duitsland, Wiesbaden. Fotografie: Detlef Gottwald

Bas vertelt dat zijn ouders, en met name zijn vader, hem vroeger overal naartoe reden. Bijvoorbeeld driemaal per week naar Amsterdam om te trainen. Het eten en het maken van zijn huiswerk gebeurde dan in de auto. Na zo'n trainingsavond waren ze vaak pas tussen 11 uur en half 12 thuis. En de volgende dag vroeg moest hij weer opstaan om naar school te gaan. Op Papendal verbeterde dit, omdat alles dichtbij was. In deze tijd had hij ook een gesponsorde auto van Vakgarage Van 't Hoogh en reed hij door heel het land voor wedstrijden en trainingen.

In 2017 tekende hij een contract bij Vlasman en toen werd ook alles voor hem geregeld in een zeer professionele omgeving. Ze reden naar de wedstrijden met een camper. Zijn fiets en kleding werden voor hem betaald en voor gereden wedstrijden ontving hij een salaris.

Een rooskleurige toekomst

Hoe ziet de toekomstdroom van deze jonge mensen eruit?
Het WK voor Jong Oranje volgend jaar is voor Romy een doel op korte termijn. Heel bijzonder, omdat het in ons eigen kikkerlandje is, namelijk in Rotterdam. Op langere termijn wil ze het liefst in het buitenland spelen en hier haar boterham gaan verdienen. Als libero is het bijna niet mogelijk om in een echt groot volleyballand terecht te komen, zoals Italië of Turkije. Er geldt daar een regel dat er niet teveel buitenlandse speelsters op het veld mogen staan. Ze hebben daar dan liever iemand die aan het net speelt en veel punten scoort. Duitsland is waarschijnlijk wel haalbaar, hier spelen nu ook Nederlandse libero's.

Laura leeft op dit moment haar droom al en ze staat ook op de selectielijst voor Oranje. Ze heeft in de zomer vaak blessures gehad, dus ze heeft nog niet veel kansen gehad om met Oranje mee te spelen. Komende zomer gaat ze er weer voor. Oranje heeft een vaste basisgroep, maar ze willen jonge mensen ook een kans geven, dus wie weet? Daarnaast hoopt ze nog een leuke studie te vinden die bij haar past.

Om zijn droom te verwezenlijken, zal Bas eerst nog gedurende 8 à 10 jaar moeten studeren. Hierbij wordt hij enorm geholpen met de kwaliteiten die hij vanuit de topsport op heeft gedaan, zoals discipline. Het is af en toe nog even slikken dat een andere levensstijl impact heeft op de sportprestaties. Hij gedijde goed op presteren onder stress en grote druk en de beloning in de vorm van de overwinning en/of het bepaalde gevoel tijdens de wedstrijd. Deze intense emoties mist hij enorm op dit moment.

Wat een overtuiging en drive spreekt er uit het interview met deze jonge mensen! Veel jongeren weten op deze leeftijd nog maar half wat ze "later willen worden". Maar als je op deze manier in het leven van een topsporter rolt, is het vervolg vaak al duidelijk. Maar ook de keuze om een andere kant op te gaan, vind ik heel krachtig en getuigen van lef!

Ik heb respect voor de inzet die ze allemaal tonen voor wat ze doen, met een reële kijk op het perspectief, de mogelijkheden en de gevolgen die het ook heeft voor hun lichamelijke en geestelijke gesteldheid. Topsport heeft natuurlijk een houdbaarheidsdatum, maar hopelijk is deze voor de dames voorlopig nog niet bereikt. Ik wens alle drie veel succes en geluk in hun verdere loopbaan en leven!

Carin den Toom

Pionier Rie Beisenherz was eeuw geleden snelste Europese zwemster, zonder te duiken

Komende zondag is het honderd jaar geleden dat zwemster Rie Beisenherz in Antwerpen als eerste Nederlandse vrouw op de Olympische Spelen actief was. De heren van de zwembond vonden het maar niks.

Jurryt van de Vooren 20 augustus 2020, 9:32

Rie Beisenherz, geboren in 1901 in Amsterdam, groeide op in een sportieve familie, met vader Louis als een bekende wielrenner, tijdgenoot en collega van Jaap Eden. Zelf was ze twaalf jaar oud toen ze zich aanmeldde bij de Hollandse Dames Zwemclub, samen met enkele leeftijdsgenoten. Vanwege hun jonge leeftijd werden ze geweigerd, waarna de meisjes diep verontwaardigd een eigen zwemclub oprichtten, De Jonge Waterratten, in het bad aan de Heiligeweg. Ze vertrokken alweer snel, omdat ze er geen prijzenkast mochten ophangen – vanwege de spijkergaatjes.

In 1920 zwom Beisenherz vooral in het bad van Obelt aan het IJ. “Ik herinner mij dat ik nog heb gezwommen in een rood katoenen pak, met pijpen tot mijn knieën en een geplooid pasje. Kunt u zich voorstellen hoe zwaar al die plooien werden in het water?”, vertelde ze in 1960 in het radioprogramma ‘In het dal van Olympia’. Ze trainde dagelijks om mee te doen aan de Olympische Spelen in Antwerpen. “Dat had uiteraard heel wat voeten in de aarde eer het zo ver was”, zei ze. Haar ambities

botsten frontaal met de leefwereld van de sportbestuurders, onwetend van de wetten van de wedstrijdsport.

Aantikpaal op 80 meter

Niemand bij de zwembond geloofde dat dit Amsterdamse meisje de olympische limiet kon halen, smaalde ze in 1988 in *De Telegraaf*. “Toch lukte het mij op een avond aan de Ruysdaelkade in Amsterdam om de 100 meter vrije slag binnen de gestelde tijd af te leggen. Daarvoor moest wel de aantikpaal, die op 80 meter stond, uit de bodem van het zwembad worden getrokken om er twintig meter verderop weer te worden ingeslagen.”

*Zwemster Rie Beisenherz was precies 100 jaar geleden in Antwerpen de eerste Nederlandse vrouw op de Olympische Spelen. Beeld NOC*NSF*

Deze kwalificatie bracht de heren niet tot andere inzichten. “Ik kreeg derdeklas trein vergoed en vier dagen verblijf. Mijn vader is met mij meegegaan, maar van de kant van de zwembond was praktisch geen sprake van enige verzorging.” Verder wist niemand dat het bij internationale wedstrijden al jarenlang de gewoonte was om te duiken tijdens de start. Beisenherz kwam er pas achter toen ze zich in Antwerpen gereedmaakte voor haar olympische debuut. “Men krijgt bij het overdenken van al deze dingen den indruk alsof de Ned. Zwembond de Olympiade geen evenement van groote beteekenis vindt,” hoonde *Algemeen Handelsblad* twee dagen na haar optreden.

Snelste Europese zwemster

Ondanks een slechte start verbrak ze het nationale record met zes seconden, als snelste Europese zwemster van deze Spelen. Het bondsbestuur weigerde deze tijd te erkennen, omdat die niet was gemeten in Nederlands water. Dat maakte het *Handelsblad* razend: "Wanneer dat inderdaad in het reglement staat, dan wordt het toch werkelijk meer dan tijd, zoo'n reglement overboord te werpen en een nieuw te maken." Later erkenden de zwemofficials het nieuwe nationale record alsnog.

Beisenherz bleef nuchter onder al die opwinding. "Je kunt veel plezier van de zwemsport beleven, zoals ik nog altijd heb, maar het moet toch niet een hoofdzaak worden dat alles, alles en alleen, om de sport draait." Dat ze als eerste Nederlandse vrouw aan de Olympische Spelen heeft meegedaan, vond ze heel plezierig, waarbij ze ook nog was opgeroepen voor een demonstratiewedstrijd waterpolo.

Het allerleukste, zo vond ze zelf, was om door de stad te lopen, samen met haar vader. "In Antwerpen ging ik alles bekijken. Tussen de wedstrijden door kon ik precies doen wat ik wilde."

Beisenherz zwom tot 1982 dagelijks 400 meter in het Sportfondsenbad in Naarden, tot de dokter dat verbood. Tien jaar later is ze overleden.

Bron: Trouw 20 augustus 2020

De snelste zwemster, zonder te duiken

Door bijgaand artikel, uit Trouw van 20-08-2020, onder deze kop, werd ik als 88-jarige verrast met een foto van mijn moeder in badpak, op 20-jarige leeftijd. En dat alles in de ochtendkrant.

Het goede mens is al bijna 30 jaar geleden overleden, maar langzamerhand werd het verhaal me weer helder. Op 23-08-1920 heeft mijn moeder, Rie Beisenherz, deelgenomen

aan de Olympische Spelen in Antwerpen. Ze was, in gezelschap van haar, in Duitsland geboren, vader met de trein op haar eigen houtje afgereisd naar Antwerpen voor deelname aan de 100 m. vrije slag dames van de Olympische Spelen.

Het krantenverslag was heel knap samengesteld vanuit oude interviews die mijn moeder altijd graag gaf aan de diverse media.

Deze hele oude geschiedenis, die in mijn jonge jaren zo vaak thuis verteld werd, kwam weer boven. Haar sportieve vader, gevoegd bij haar vele Duitse vakanties met familie aldaar, hadden haar een enigszins Pruisische mentaliteit gegeven: 'Je gaat er voor en dan lukt het!' Mede daardoor heeft zij zich als 19-jarig schoolmeisje met behulp van haar vader door alle obstakels heen gevochten. Voor die tijd heel bijzonder. Meisjes zwommen niet, gingen niet alleen op reis, spraken hun talen niet en zo voorts. Het laatste obstakel was, dat, na akkoord door de toen al aanwezige bobo's voor deelname aan de Spelen in Antwerpen, geen onderkomen voor haar beschikbaar was. Het onderkomen dat voor haar geregeld was, was op een hotelschip dat was gehuurd voor de voetbalmannen. Nadat ze dat geweigerde moest ze toen zelf een hotel in Antwerpen zoeken. Drie dagen hotel plus 3e klas treinreis werden vergoed, de overige gemaakte kosten waren voor eigen rekening.

Het was natuurlijk geen verrassing dat haar verloofde, Gé Rijke, een enthousiaste zwemmer en waterpoloër was. Hij ging in 1928 als keeper van het Nederlandse waterpolo team naar de Olympische Spelen in Amsterdam.

Ook na hun trouwen bleven beiden actief sporten, vooral zwemmen en roeien. Het is dus niet vreemd dat de beide jongetjes Rijke op hun 4e jaar al zwommen en dat eveneens heel lang hebben volgehouden. De top hebben wij beiden nooit bereikt, maar allround waren we wel. Wat we eigenlijk ook veel leuker vonden. Bovendien waren mijn ouders, ondanks hun sportieve prestaties, van mening dat een sport leuk moest blijven en bedoeld was om 'erbij' te doen. Iets wat in het moderne sportbedrijf echt niet meer mogelijk is.

De herinnering aan een waterpolowedstrijd met mijn vader als keeper, ik als midachter en mijn broer als midvoor, geeft mij voor altijd een blij gevoel!

Gé Rijke, Nieuwpoort

Rie Beisenherz *kwam in 1920 uit op de 100 m vrijeslag dames. Ze was de eerste Nederlandse vrouw die deelnam aan de Olympische spelen. Ze zwom een tijd van 22.6, de 3e tijd in de series. Niet genoeg voor een podiumplaats.*

Gé Rijke *kwam in 1928 uit met het waterpoloteam, in de voorronde tegen Zwitserland wonnen ze met 11-1. In de kwartfinale werd de wedstrijd Groot-Brittanië - Nederland met 3-5 beslist ten nadele van Nederland.*

De glorietijd van Klaas Renes

Lid van de schaatskernploeg en houder van het Ned. record op de 500 meter.

Nieuwpoort/Langerak – Begin jaren zestig waren de inwoners van Nieuwpoort en Langerak supertrots op 'hun' Klaas Renes. Als lid van de nationale schaatskernploeg woonde aan de Nieuwpoortse Hoogstraat immers een échte bekende Nederlander. Klaas die tijdens zijn trainingen en nationale wedstrijden gewoon optrok met jongens als Henk van der Grift, Rudie Liebrechts, Peter Nottet en de nationale helden Kees Verkerk en Ard Schenk.

"Schaatsen en wielrennen, daar mochten ze mij als knaap van pakweg 15, 16 jaar voor wakker maken", blikt hij terug. "Ik kreeg van mijn vader m'n eerste racefiets. Ik meen een karretje van 25 gulden, zat nog een scheur in het frame ook. Had íe gekocht van Noppie Koch, de latere gangmaker bij het baanwielrennen. Mijn eerste kwalitatief écht goede racefiets had ikzelf bij elkaar gespaard. Kostte 225 gulden. Een vermogen in die tijd. Dat was het begin van mijn wielerloopbaan. Geen onverdienstelijke start, want in 1957 werd ik bij de nieuwelingen kampioen van Zuid-Holland."

Klaas Renes (rechts) tijdens voorronden Nederlands kampioenschap kortebaan 1959 in Groningen. (hij werd uiteindelijk tweede)

"Het schaatsen", vervolgt hij, "werd serieus nadat ik een keer met mijn oudere broer Cees mee ging trainen op de ijsbaan in Den Haag. Later ging ik daar veel vaker trainen. Gewoon zelf, alleen, op de fiets. Moest ik hier wel al met de pont van vijf uur over om een beetje op tijd te zijn. Maar het loonde. Ik werd een snelle jongen. Ging op de ijsbanen hier in de regio naar alle kortebaanwedstrijden. Sprintwedstrijden over 160 meter. Ik won ze zowat allemaal.
In 1959 besloot ik het erop te wagen en mee te doen aan de Nederlandse kampioenschappen, die in Groningen werden verreden. Broer Cees reed me er naartoe. Maar wat wil het geval. Toen ik me opgaf kreeg ik te horen dat ik niet mocht starten. De meeste ijsclubs in de Alblasserwaard weigerden om zich aan te sluiten bij de KNSB. Daardoor kon je daar om geldprijzen rijden. Dus was je, in de ogen van de bond, professioneel met de sport bezig. En schaatsen moest toen nog een pure amateursport blijven. Achteraf gezien natuurlijk een volledig misplaatste gedachte van de KNSB.
Maar goed, ik was zogezegd besmet. We stonden op een zwarte lijst. Hadden een startverbod. Na veel gedoe en gepraat mocht ik uiteindelijk toch meedoen. En wat denk je. Ik reed al mijn tegenstanders eruit en kwam tot mijn eigen verrassing in de finale. Daar trof ik Jan Heitbrink. Een echte Fries die in die tijd onverslaanbaar was. Maar als nummer twee had ik me wel in de kijker geschaatst."

Kernploeg begin jaren zestig. Boven (links) Rudie Liebrechts, Ard Schenk, Peter Nottet. Onder (links) Klaas Renes, Henk van der Grift.

Na dit succes ging Klaas weer over tot de orde van de dag. Thuis helpen in de winkel, veel trainen op de racefiets en koersen rijden door heel het land.
"Vlak voor de daarop volgende winter", zo vertelt hij verder, "kregen we bezoek van een oud-topschaatser, Jan Langedijk. Met de vraag aan mijn ouders of ik een maand mee mocht naar Davos. Voor een echte professionele schaatstraining. Met name op de 500 en 1000 meter, de sprintafstanden. Ik had toen al een belangrijke sponsor die het financieel allemaal mogelijk maakte. Bouwbedrijf Zanen en Verstoep. De baas was wel gecharmeerd van mij.
Davos werd een belevenis, dat kun je je voorstellen. Ineens schaatste die gewone jongen uit Nieuwpoort op de Zwitserse superbaan met rondom de wit besneeuwde bergreuzen.
Weet je, ik ging ook als een speer. Ik reed veel oefenwedstrijdjes tegen Jevgeni Grisjin. Die Rus was viervoudig Olympisch schaatskampioen. Tot ieders verbazing was ik bij de start altijd eerder weg dan hij. Maar ik had één probleem. Ik kon de bochten niet doorkomen. Dus als Grisjin de bocht indook, vloog ik eruit en dook in de sneeuwhopen. Maar in die maand heb ik wel bochten leren rijden."

Na dit begin als langebaanschaatser maakte Klaas vier seizoenen lang deel uit van de schaatskernploeg en werd hij uitgezonden naar trainingskampen in Hamar en Fagernes in Noorwegen. In de winter 1960-1961 zat hij nog in de B-kernploeg. Daar maakte hij van dichtbij mee hoe Henk van der Grift en Rudie Liebrechts succesvol waren op de WK allround. Van der Grift werd wereldkampioen en Liebrechts pakte de bronzen medaille. Nederland telde ineens, na zowat een halve eeuw, weer mee bij het langebaanschaatsen. Het was ook meteen het laatste zetje voor de bouw van al die kunstijsbanen in ons land.

"Ik bleef bij dat langebaanschaatsen toch altijd de specialist op de 500 meter", pakt Klaas de draad weer op. "Maar bij wedstrijden reed ik mijn 500 zó snel dat ik altijd begon met een flinke voorsprong. Dan was het zweten en zwoegen om de vijf kilometer door te komen. Maar ja, toen ik vervolgens op de 1500 een keer vierde werd, had ik óók nog op de tien moeten starten. Dat was écht niet mijn ding. Dat kon ik gewoon niet. Die keer heb ik me daarom toch maar teruggetrokken.
De 500 meter. De Olympische Spelen van 1964. Dáár lag mijn focus. In de jaren daar naartoe scoorde ik op de NK's allround een tweede, eerste en derde plaats.
Aan het begin van de Olympische winter 1963-1964 verbeterde ik het Nederlands record, met bijna één seconde, een wereldtijd, schreven de kranten. Het leverde me een speciale prijs op. De Kees Broekman-Badge. Een onderscheiding vernoemd naar de

vroegere topschaatser die overigens juist bekend stond om zijn zwakke vijfhonderd meter. Overigens was ik met die 42.3 de eerste Nederlander die onder de 43 seconden reed."
Hoewel de Nieuwpoorter later dat jaar over de radio hoorde dat hij deel zou uitmaken van de Olympische schaatsploeg, ging hij uiteindelijk toch niet mee naar Innsbruck.
Klaas: "O man, daar ben ik in die tijd goed ziek van geweest. Ze hadden toch maar Van der Grift aangewezen voor deelname op de 500 meter. Natuurlijk vroeg ik me af of dat toch nog iets te maken kon hebben met mijn 'zogenaamde' besmette verleden als deelnemer aan de kortebaanwedstrijden bij niet aangesloten schaatsverengingen hier in de regio.
Het werd trouwens extra zuur toen Van der Grift, vanwege familieomstandigheden niet aan de start van de 500 meter kwam."

Het werd uiteindelijk het begin van het einde van zijn sportieve gloriejaren. Liever vertelt Klaas nog even over de tijd dat hij, na een trainingsperiode met de kernploeg in Noorwegen, niet mee terugging naar Nederland maar in Noorwegen bleef om vooral veel wedstrijden te rijden.
"Man, dat was zo'n mooie tijd. Daar denk ik nog altijd met veel plezier aan terug. Deze jongen verbleef in een jeugdhotel in Oslo, of in verder weg gelegen dorpjes bij mensen thuis. Elk dorp had daar namelijk een volwaardige 400-meter baan. En zowat elke dag kon ik wel ergens starten om een 500 meter te rijden. Dan belde ik de organisatie op en las van een speciaal voor mij geschreven briefje in het Noors, dat ik me opgaf voor deelname.
Ik had daar vrij vervoer. Maar ben ook vaak genoeg liftend naar de startplaats gegaan. Ik kocht altijd een slof sigaretten. Als ik dan met een vrachtwagen mee kon liften, gaf ik de chauffeur een pakje sigaretten. Ik blij en hij blij. Op die wedstrijden kwam ik dus ook grote mannen als Fred Anton Maier tegen.
Ik heb me wat prijzen gewonnen daar.

Klasbakken kortebaan in de jaren zestig.
v.l.n.r. Wim van Duren (Haastrecht), Ad Bos (Hoekse waard), Klaas Renes en Cees Noorlander (Nieuw-Lekkerland)

Nadat ik uit de kernploeg was gezet ben ik nog een keer, op eigen kosten, naar Noorwegen gegaan om me tijdens selectiewedstrijden toch nog weer te plaatsen. Maar dat zat er niet meer in.
Ik ben toen teruggevlogen met een klein vliegtuigje met een stuk of acht passagiers. Een van hen bleek de vrouw van de Nederlandse consul in Noorwegen. Ze moest, geloof ik,

naar Zoetermeer. Maar ik mocht wel meerijden en tegen haar chauffeur zei ze: "Rij maar even via Schoonhoven."
Nou, dat was behoorlijk chique om met een privé chauffeur naar huis te worden gebracht."

Begin 1966 keerde Klaas terug naar zijn geliefde kortebaan. Op natuurijs in Appingedam deed hij een laatste gooi naar dat Nederlands kampioenschap waar hij zó vaak zó dichtbij had gezeten. Zó vaak aan had geroken. Maar wéér werd hij tweede nu achter de Drentse winnaar Klaas Hendriks.
Tot ver in de zeventiger jaren bleef Klaas als veteraan actief op de kortebaanwedstrijden en de 500 meter. Voor iedereen een geduchte tegenstander. In de wielersport reed hij nog heel wat wedstrijden van de Brabantse bond. Nooit podiumplaatsen maar wel altijd kort.

Klaas als deelnemer in de Kersenronde van het Brabantse Mierlo.

Als pure sportliefhebber lag het voor de hand dat hij wielrenners en schaatsers ging begeleiden. Het dames wielerteam van Jan van Arckel. Als coach van een Belgisch schaatstalent waarmee hij trainde en naar tal van wedstrijden ging.
En tot voor drie jaar terug stond hij nog een paar keer per week met de trainingsgroepen van Schaats- en Skeelervereniging Breda op het ijs.
Vandaag de dag is hij nog volop bezig om zijn collectie 'zeer bijzondere racefietsen' en bijbehorende attributen, verder uit te breiden. De verzameling heeft intussen het karakter van een museumcollectie. De fiets waarop Rini Wagtmans successen boekte in de Ronde van Spanje. En de andere fietsen met allemaal een bijzonder verhaal. Hij gaat, hoewel dat in deze Coronatijd even niet mogelijk is, naar beurzen, vooral in België. Op zoek naar oude stalen racefietsen. Beetje roest geen probleem. Hij knapt ze op tot volwaardige racefietsen. Stille getuigen van glorierijke rennersjaren.
Maar ook minder succesvolle karretjes. Zo restaureert hij momenteel de eerste renfiets van de plaatselijke huisarts. Wordt weer spic en span.
Als we na de koffie met, door zijn vrouw Maja, heerlijk zelfgebakken appelgebak ons bezoek gaan afsluiten wijst zij op een aantal spullen die in huize Renes nog altijd worden gebruikt. Een prachtige vaas, dienbladen, tegeltjes en nog veel meer. Allemaal prijzen in natura die hij won tijdens zijn winterverblijven in Noorwegen.
Prijzen die herinneren aan de glorietijd van Klaas Renes.

Ed van Tuijl

Jan Boele, Ammers grootste talent ooit

Groot-Ammers – Tijdens het 75-jarig bestaan van de voetbalverenging Groot-Ammers werd in de jubileumkrant uiteraard een uitgebreid en mooi interview opgenomen over Jan Boele. Geschreven door Ton van Barneveld.
Natuurlijk mocht hij niet ontbreken. Jan Boele was immers het grootste talent dat ooit op Ammers voetbalde.
Daarom in deze sportieve terugblik een groot gedeelte van dat interview.

Opmerkelijk was wel dat hij met het eerste van Ammers nooit kampioen werd.
"In de jeugd ben ik één keer kampioen geworden", vertelt hij. "Met B1. Onder leiding van Henk de Groot. Vergeet hem vooral niet te noemen. In mijn ontwikkeling heeft hij een zeer grote rol gespeeld. Ook toen ik naar Sparta ging heeft hij me altijd bijgestaan."
Jan groeide op in Nieuwpoort
"Met mijn vrienden waren we altijd buiten aan het voetballen. Op het veldje bij de sportzaal Het Nieuwrak. Elke dag kwam ik onder de bagger thuis. Dat gaf niets. De andere dag trok je die baggerbroek gewoon weer aan."
Boele en zijn vrienden werden, zodra het mocht, lid van de VV Groot-Ammers.
"In de D1 hadden we een gouden lichting. Door Henk de Groot is dat elftal tot en met de B-junioren bij elkaar gebleven. Een prachtige en onvergetelijke tijd. Zo gingen we elk jaar op jeugdvoetbalkamp in Assen, Zeist en nog andere plaatsen."
Zoals gemeld debuteerde Jan Boele op zijn vijftiende in Ammers 1.

Jan Boele (links) in actie

"Onder trainer Dick van de Burg", vervolgt hij. "Tussen 'oude' mannen als Geert Ouweneel, Jaap den Boer, Peter den Hartog, Gerrit Vonk en Nico Ouwerkerk."
De scouts van de betaalde clubs hadden Jan intussen ook ontdekt.
"Ik koos voor Sparta. De jeugdopleiding stond bekend als de beste van het land. Jeugdcoördinator René de Hoon en hoofdtrainer Barry Hughes zijn bij Henk de Groot thuis geweest om te praten.
Het eerste jaar was wennen. Ik speelde samen met mannen als Ed de Goey, Henk Fraser, en Bart Latuheru. Het tweede jaar ging het beter. Ik had wat meer zelfvertrouwen en werd basisspeler. Maar in de loop van het seizoen nam de zin toch af. Ik moest op mijn tenen lopen. Ik ging 's morgens om half acht de deur uit. Met een zware tas met boeken naar school. Daarna trainen en om elf uur 's avonds was ik weer thuis. Te moe om nog huiswerk te maken. Bij een toernooi in Krimpen aan de IJssel bij DCV was ik het in één keer zat. Ik had daar erg goed gespeeld maar werd er in de finale naast gezet. Ik ben naar de kleedkamer gegaan, heb een setje Sparta kleren in mijn tas gestopt en ben nooit meer naar de club teruggegaan."

Jan Boele heeft daar nooit spijt van gehad.
Na een paar jaar Ammers verhuisde hij naar Kozakken Boys.
"Ik werkte bij de hoofdsponsor Groeneveld. Ik kreeg zelfs een auto. Al had ik geen rijbewijs. Ik was zo zenuwachtig met die auto voor de deur dat ik drie keer examen moest doen voor ik mocht rijden. Mijn vader reed me naar de wedstrijden."
Daarna kwam Lekkerland. Voor Jan Boele de fijnste jaren uit zijn voetballoopbaan.
"Ik zat in één elftal met onder andere Tines Stout, Jaap van der Waal en Jan de Vos. FC Utrecht toonde in die tijd ook belangstelling. Maar ik raakte geblesseerd en heb daarna niets meer van ze gehoord. Nee, ik had nooit weg moeten gaan bij Lekkerland. Maar ik wilde wel weer terug naar Ammers. De club was gepromoveerd en had ambities."

Jan stopte op zijn dertigste na nog twee toffe jaren bij SVW.
"Mijn lichaam was op. Ik was er al die jaren ook niet echt zuinig op geweest. Arie Verwolf de verzorger bij Lekkerland en later ook Groot-Ammers voorspelde al dat ik niet lang meer op het hoogste niveau zou voetballen.
Maar ik heb wel altijd genoten."

Ton van Barneveld, bewerking: Ed van Tuijl

Tot slot

Fotografie: Annemieke van As

In dit nummer

- “Bij een strenge winter zomaar twintig wedstrijden of zelfs meer”
- Rhönrad-meisjes Salto veroveren de wereld
- Familie Korevaar, allemaal sportieve gasten!
- Sarah Mourik: ‘basketbal heeft me veel gebracht’
- Sportieve roots van Familie Bon, huisarts in Nieuwpoort
- Na 32 jaar KNVB-voetbal in Groot-Ammers
- Elfstedentocht 1985
- De gouden jaren van de Liesveldspringers
- Fysiotherapeut Westbroek uit Streefkerk actief als Olympiër
- De schoentelefoon van Koos Renes
- Succes op onverwacht terrein
- Topsport anno 2020
- Snelste zwemster, zonder te duiken
- De glorietijd van Klaas Renes
- Jan Boele, Ammers grootste talent ooit

Historische Kring
NIEUWPOORT
Streefkerk Groot-Ammers Nieuwpoort Langerak Waal

Historische Kring Nieuwpoort
Hoogstraat 53
2965 AK Nieuwpoort
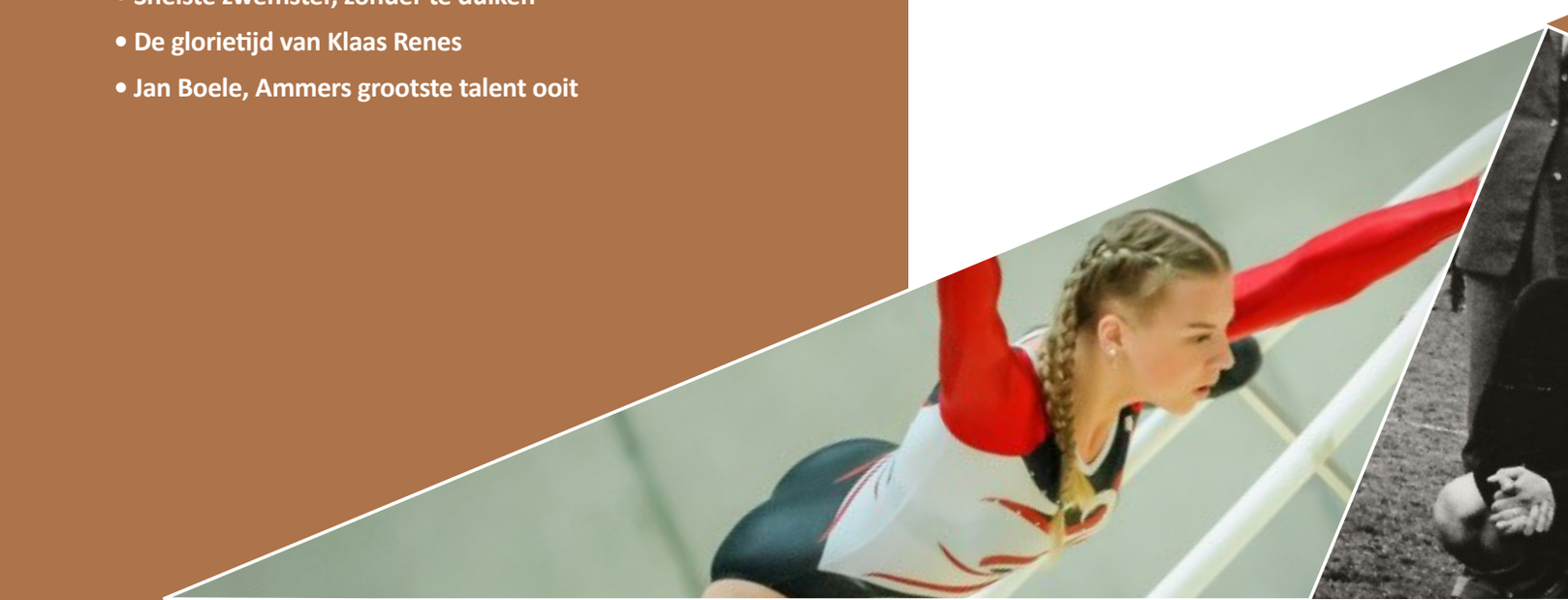
RedactieByClockgeluy@outlook.com
www.historischekringnieuwpoort.nl
www.Facebook.com/historischekring